

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul XI Nr. **139 FEBRUARIE 2015** ***Apare în ULTIMA ZI a lunii*** **2,5 lei**

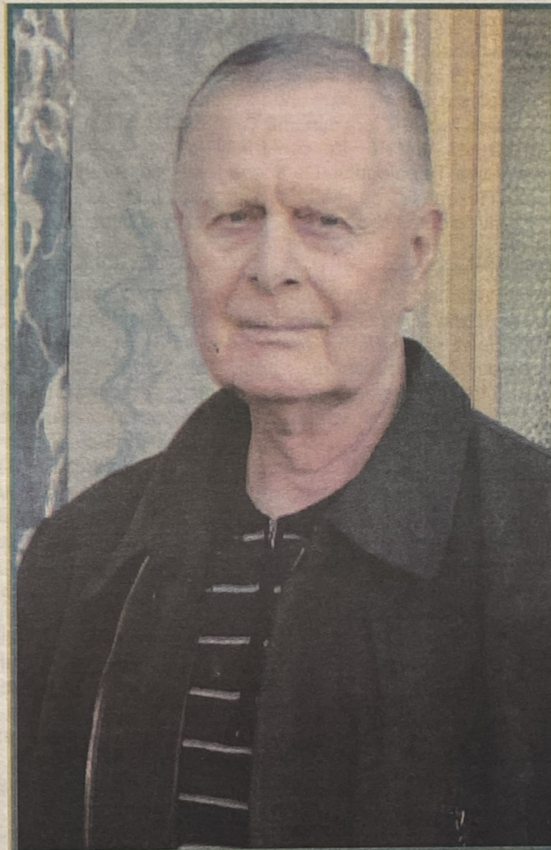
Director fondator: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor-şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
Marius Prichici OP 32, CP 157 Bucureşti, tel.: 0746700117, e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com
SITE: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial

CE-A RĂMAS

O toamnă arămie poleia dealurile Huşiului. Pentru prof. Ion Zelea-Codreanu, viticultor pasionat, mutat la Bucureşti, recolta anului 1935 a fost îmbelşugată: pe lângă ciorchinii aurii de struguri apăruse al şaselea nepoţel, un bebeluş rotund ca un pepenaş şi bălan.

Tatăl, locotentul Horia Zelea-Codreanu, i-a stors un bob de strugure pe buze, urându-i o viaţă de petreceri. Prin nume îl destinase însă, fără să vrea, sacrificiului: NICADOR. Pentru că Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica şi Doru Belimace – NICADORII - brăzdaseră conştiinţa românilor pedepsind trădarea şi plătind cu libertatea lor. Mama a îmblânzit denominaţia "războinică" cu un al doilea nume sugerând o primăvară eternă: FLOREA.

Primele lui impresii despre legionari s-au conturat din copilărie: erau frumoşi, înalţi şi cântau. Şi erau cei mai buni prieteni ai tatălui lui.

Imaginea nu s-a "înnegrit" nici când ai lui începuseră să se baricadeze în casă de răul "cămăşilor verzi", nici când acestea i-au luat de acasă tatăl în plină noapte. De pe atunci auzise termenul "simist". Nu ştia ce însemna, dar ştia că nu era acelaşi lucru cu legionarii. Avea să înţeleagă mai târziu. Peste jumătate de secol.

Cămăşuţa verde avea însă să o îmbrace la vârsta de şase ani, la înmormântarea tatălui său, ocazie cu care jandarmii trăseseră cu mitralierele în cimitir.

Elevul educat la şcoala particulară de maici s-a dovedit a fi un temerar.

Dat afară din liceu ("Cantemir Vodă") la vârsta de 15 ani, pentru ascendenţa lui legionară celebră, s-a angajat pe şantier şi şi-a terminat liceul la seral.

Juca fotbal cu galoşii fratelui mai mare prinşi cu sfoară ca să nu-i cadă din picioare şi în nopţile de iarnă găsea apa îngheţată în pahar. Era în anii 50, când mizeria atinsese cote maxime, iar mama lui era văduvă cu patru copii.

Copilul rotund ca un pepenaş, de altădată, devenise înalt şi atletic,

La vârsta de 18 ani a fost luat în armată şi trimis în "Rezervele de Muncă", unde regimul aplicat aşa-zişilor "soldaţi" era aidoma celui de închisoare: muncă forţată în construcţii şi demolări, pe Valea Teleajenului. De aceea anii petrecuţi în "Rezervele de Muncă" au fost echivalaţi cu ani de detenţie politică.

Eliberat de aici, tânărul a devenit jucător de rugby în echipa "Aripile Braşov." Era bucuros că avea asigurată mâncarea şi un salariu modest.

A fost din nou "redescoperit" de ochii Argusului comunist, şi dat afară. Fostele Servicii Secrete care îi omorâseră tatăl se transformaseră în "securitatea poporului" (în nici un caz a celui român) şi vânau "duşmanii poporului", "banditii".

S-a întors în Bucureşti şi s-a angajat la un garaj RATB. Muncea numai în schimbul trei (noaptea), verificând şi reparând autobuzele. Mâinile îngheţate i se lipeau de fierul rece.

A fost dat din nou afară şi de aici. Era perioada aşa-zisei "destinderi", deţinuţii politici pe care nu-i eliberase până atunci Dumnezeu în împărăţia Lui, fuseseră eliberaţi. Se purtau minijupele şi în magazine găseai mâncare. Pentru un Codreanu viaţa era tot grea. S-a angajat şofer pe cursele IRTA, în afara Bucureştiului.

Dar... a fost dat din nou afară! Se mai făceau controale amănunţite din când în când, "vânându-i" pe cei cu "origine nesănătoasă", iar el tot nu vroia să colaboreze cu Securitatea... Deci s-a angajat în altă parte: şofer la Salvare.

Prietenii lui se numeau Mihai Moţa (îi era şi văr), Alecu Ghika, Artur Noveanu. Decebal şi Cătălin Zelea-Codreanu îi povesteau despre fratele lor mai mare, Corneliu, despre retragerea din Basarabia din faţa puhoiului bolşevic în 1941, despre închisoarea de la Aiud, despre diverse personalităţi legionare. Sub bolta înstelată şi adâncă a Deltei, la un grătar de peşte stropit cu vin, momentele dramatice ale istoriei recente reînviau.

Îi plăcea să citească. Îi plăceau petrecerile cu prietenii. Şi dansul. Făcea o pereche frumoasă cu doctoriţa Melania, amândoi cu ochi albaştri, trupuri zvelte şi paşi uşori. Trăgeau mesele la perete şi dansau toată noaptea. Amândoi aparţineau lumii "vechi", erau iubitori de animale şi urau comunismul. Şi cine se aseamănă, se adună.

Comunismul părea etern. Şi devenea tot mai crunt. Pâinea se dădea cu raţia (300 g/zi per persoană), ca în anii războiului, trebuia să stai de la 3 dimineaţa la coadă ca să "prinzi" o pungă cu gheare de pui, şi nimeni nu mai avea încredere în nimeni. Nesperata dar visata cădere a lui Ceauşescu l-a entuziasmat. Fusese pe stradă nopţile de 21 şi 22 decembrie, transportând împreună cu soţia sa răniţii la spital, prin ploaia de gloanţe. Dimineaţa spăla cu furtunul podeaua maşinii de sânge.

Avea 54 de ani şi credea, ca orice român de-atunci, că venise în sfârşit, mult dorita democraţie, mult aşteptatul capitalism. S-a lămurit repede despre ce era vorba.

S-a retras la Caraorman, în inima Deltei, împreună cu doamna sa, unde îşi cumpărase o mică proprietate. Muncise 39 de ani, de la 15 ani. Acum se relaxa. Avea boltă de viţă, o curte plină de crini roşii, fântână în curte dar apă curentă - condiţii de oraş la ţară. Linştea de început de lume era întreruptă doar seara, de tălăngile vacilor care se întorceau de la păşune. Cultiva roşii, vinete, pepeni, pescuia, îşi plimba prietenii cu barca pe canalele Deltei şi în pădurea seculară. Iernile stătea în Bucureşti.

Începuse să apară literatura legionară tipărită în exil, se reeditau cărţi legionare celebre şi se tipăreau volume inedite de amintiri. Ultimii supravieţuitori (Ion Zeana, Vasile Noveanu, Şerban Milcoveanu, Dumitru Groza, Tache Funda etc.) dădeau interviuri în ziare.

Pe Nicador îl preocupa Mişcarea la nivel de istorie. Pentru că mai erau în viaţă legionari vechi ai Căpitanului. Ei erau cei care puteau să povestească despre trecut şi să însufleţească tineretul. Şi ei erau singurii îndreptăţiţi să reorganizeze Mişcarea.

Anii au trecut. Se întemeiase un partid numit "Pentru Patrie" în care majoritatea era compusă din foştii fraţi de Cruce formaţi în clandestinitate după 1941, din aşa-numiţii "septembrişti" (intraţi în Mişcare în 1940) şi din foşti deţinuţi politici care fuseseră doar simpatizanţi. Nu numai că practicau un cult deşănţat al lui Sima, dar mergeau pe linia lui (firesc, îl admirau). Problema era că linia lui nu coincidea cu cea a Fondatorului Mişcării. Vechii şi puţinii "codrenişti" încercaseră să-i lămurească, dar se izbiseră de o încăpăţânare de neimaginat. Se retrăseseră, scârbiţi.

La sărbătorirea centenarului Corneliu Zelea-Codreanu, când s-a amplasat pe locul asasinării lui troiţa, s-a vorbit despre Căpitan, evident, dar şi despre "continuatorul" lui, "urmaşul" lui, Horia Sima! Atunci vechii legionari au realizat, îngheţaţi, unde se ajunsese. Şi au pornit să "limpezească apele".

Ultimul comandant legionar supravieţuitor, dr. Ionel Zeana, a întemeiat Senatul Legionar. care a cuprins legionarii şi fraţii de Cruce din toată ţara şi din exil, rămaşi fideli liniei Căpitanului. Şef executiv a fost desemnat NICADOR ZELEA-CODREANU. Nepotul Căpitanului era el însuşi o garanţie. A depus legământul şi a primit săcuşorul cu ţărână. "Florel" (cum îi spuneau prietenii) îşi onora numele de "Nicador".

Pasiunea lui pentru Mişcare i-a mobilizat pe toţi. A început să apară "Cuvântul Legionar", singura publicaţie "codrenistă" (adică legionară) din lume. S-au întemeiat cuiburi, se făceau tabere de muncă, se editau cărţi legionare, se puneau afişe, se ţineau conferinţe, se întreţinea un dialog permanent cu simpatizanţii etc. Şeful era o voce unică în presa românească de azi; două sute douăzeci şi cinci de articole stau mărturie. Şi un camarad extraordinar de bun şi cald. **Dar anii au trecut, nepăsători, în continuare, ca un vis.**

AU RĂMAS întipărite în memoria noastră două siluete înalte dansând cu paşi uşori în lumina lunii, într-o noapte de vară, pe muzică de jazz ...

AU RĂMAS parcă suspendate în aer miile de clipe petrecute împreună... DE ATUNCI A TRECUT FIX UN AN...

AU RĂMAS IDEILE din cărţile lui care sunt exemplu de ideologie legionară aplicată situaţiei de azi, problemelor românului din zilele noastre.

Şi am rămas NOI.

Aţi rămas şi DVS., dragi cititori şi simpatizanţi! Haideţi să-i ducem ÎMPREUNĂ MOŞTENIREA MAI DEPARTE!

Pentru că A RĂMAS IUBIREA...

Nicoleta Codrin

ALTFEL DE ŞTIRI

Parlamentul României se va reorganiza

Dorinţa românilor exprimată în noiembrie 2009 privind parlamentul unicameral şi **reducerea numărului de parlamentari** are puţine şanse de a se împlini vreodată.

În urma arestărilor şi cererilor de arestare adresate în ultimul timp Parlamentului, acesta are tendinţa de a se reorganiza tot în două camere, numai că pe alte criterii.

Viitoarele camere se vor chema Camera din Libertate şi Camera din Puşcărie.

Diferenţa faţă de actuala formă de organizare va fi aceea că aleşii vor putea migra oricând dintr-o Cameră în cealaltă în funcţie de interesele personale sau ale celor care i-au susţinut din umbră.

La o analiză atentă observăm că a doua Cameră poate fi denumită şi "Camera Lorzilor" deoarece acolo activează mai ales marii baroni, fie ei locali sau de talie naţională.

O ciudăţenie ar fi aceea că dacă al doilea om în stat va fi, desigur, preşedintele Camerei celor

aflaţi în libertate, al treilea va fi liderul celor închişi, deci în situaţii de mare criză politică România ar putea fi condusă din puşcărie la fel ca marile afaceri postdecembriste.

Întrebat ce părere are, fostul deputat Ioan Adam a spus:

"Este numai vina românilor că s-a ajuns la această situaţie şi s-au strecurat în Parlament şi câţiva oameni cinstiţi.

Eu sunt de părere că tuturor românilor ar trebui să li se deschidă dosar penal încă de la naştere. Pentru că este imposibil ca mai târziu să nu şterpelească ceva de acasă sau de la un coleg, sau ajuns matur să nu-şi pălmuiască nevasta sau gagica, să nu conducă băut, să nu comită adulter sau să nu înjure guvernul.

Abia atunci va fi egalitate între toţi românii iar aleşii din Parlament vor fi toţi de aceeaşi opinie.

Dl. Valeriu Zgonea este de următoarea părere:

"Chiar dacă reducerea numărului de parlamentari este destul de puţin probabilă, în curând s-ar putea să avem totuşi Parlament unicameral. Singura condiţie este ca DNA să-şi menţină dinamica cercetărilor şi arestărilor şi atunci cei mai mulţi dintre aleşi vor trece sub pază bună în Camera nou-înfiinţată. şi când noi, cei rămaşi afară (desigur, foarte puţini la număr), nu vom putea forma cvorumul, vom fi nevoiţi să ne dăm demisia".

***

Reabilitarea penitenciarelor

Văzând la TV condiţiile insalubre pe care Elena Udrea va trebui să le suporte în închisoare, parlamentarii au hotărât să aloce o sumă considerabilă pentru a le face deţinuţilor şederea în închisoare mai plăcută.

Astfel, fiecare celulă va fi dotată cu smart TV, aer condiţionat, calculatoare conectate la internet şi paturi cu apă, iar fiecare penitenciar va fi dotat cu cel puţin un mall.

Aceeaşi Ordonanţă de Urgenţă mai prevede ca fiecare politician condamnat să stea singur în celulă şi, în plus, să aibă un gardian la dispoziţia sa 24 de ore pe zi.

L-am întrebat pe Victor Ponta de ce aceşti bani nu au fost alocaţi pentru modernizarea şcolilor sau spitalelor, iar acesta s-a mulţumit să răspundă scurt:

"Da' ce, tu crezi că eu după ce îmi termin mandatul, mă duc la şcoală?"

***

Un atac al Rusiei asupra României ar fi o glumă proastă

Deşi Putin ameninţă că va distruge flota românească, nu avem de ce să ne facem griji. Parcă prevestind această ameninţare, Traian Băsescu a vândut toată flota în urmă cu ani buni, ruşii nemaiavând acum ce să distrugă.

De altfel, toată clasa politică din România a anticipat acest presupus atac al Rusiei, vânzând tot aurul şi toate zăcămintele străinilor, iar acum ruşii nu s-ar alege cu nimic dacă ar cuceri România.

Ruşii nu vor putea pătrunde cu armata în ţara noastră deoarece avem drumuri atât de proaste încât nici celebrele tancuri T 90 nu se vor putea deplasa.

Pentru a ajunge la Bucureşti, trupele ruseşti ar trebui să treacă prin Vaslui. Cum ruşii sunt mari băutori de vodcă, sunt slabe speranţe să iasă vii din Vaslui cărând tone de alcool.

Nici flota aeriană nu pare a fi în pericol, ruşii fiind conştienţi că avioanele noastre se prăbuşesc singure, cu regularitate, nemaifiind nevoie să consume resurse pentru a o distruge.

***

Legile lui Bulphy

Bancurile, farsele şi glumele i-au ajutat pe români să treacă prin cele mai negre perioade ale istoriei lor. "Haz de necaz".

BULĂ, important personaj fictiv al umorului românesc, prototipul **bufonului creat în vremea lui Ceauşescu pentru defulare într-o societate excesiv de oprimată, este "varianta urbană" a lui PĂCALĂ, eroul snoavelor populare româneşti**, cunoscut pentru umorul şi isteţimea sa ascunse sub o mască de naivitate.

"Moartea" lui Bulă a venit odată cu prăbuşirea regimului comunist. Locul lui a fost luat de Irinel Columbeanu, Marian Vanghelie, Oana Zăvoranu şi alţii.

Dacă însă BULĂ s-ar fi apucat să studieze filosofia, cel mai mult i-ar fi plăcut... "LEGILE LUI MURPHY"! (un set de maxime cu tentă umoristică generate de afirmaţia unui inginer american, ED MURPHY: "Dacă ceva poate să meargă prost, va merge")

Iată cum ar fi sunat "LEGILE LUI BULPHY":

LEGEA SPAŢIULUI
Este loc sub soare pentru toată lumea. Inutil, pentru că toată lumea vrea la umbră.

LEGEA REVOLUŢIEI NR. 1
Orice revoluţie este începută de naivi, continuată de impostori şi exploatată de escroci.

LEGEA REVOLUŢIEI nr. 12/1989
Toată lumea a tras: Armata în unii, Ssecuritatea în alţii; Justiţia, de timp; nomenclatura, foloase; poporul, nădejde.

LEGEA PRIVATIZĂRII
Dacă din ceva scoţi o parte, poţi fi prins. Mai bine iei cu totul.

LEGEA I A STATICII
Tot ce e de stat, stă.

LEGEA I A DINAMICII FLUIDELOR
Dacă nu curge, pică.
Când curge, nu pică.

LEGEA PARTIDELOR
Unde nu e cap, sunt mai multe aripi.

LEGEA I A GEOMETRIEI
Un cap rotund ridicat la putere devine pătrat.

TEOREMA LUI TÖKES
Îi dai ungurului dreptul, el vrea sa-i dai şi stângul.

LEGEA STEMEI DE STAT
Stema de stat a României este secera şi ciolanul.

LEGEA CASELOR NAŢIONALIZATE (modificată si republicată)
Cui o are, nu i se va mai lua. Cui i s-a luat, nu i se va mai da.

Sursa: www.altfeldestiri.ro

Pagină realizată de Viorel Bîrzeanu

Interviu

cu Emilian Dumitrescu,

singurul participant la tabăra Carmen Sylva aflat încă în viaţă, membru al Senatului Legionar,
fiul preotului comandant legionar al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borşa

DE VORBĂ CU UN SENATOR LEGIONAR

Luna acesta, pe data de 5, dl. Emilian Dumitrescu a împlinit 90 de ani. Sărbătoritul a depănat amintiri şi ne-a cântat cu vocea sa frumoasă, moştenire paternă, "Visul unui legionar". A doua zi m-am gândit că ar fi trebuit înregistrate amintirile despre ilustrul său tată cu cel mai înalt grad în Mişcare, aşa că am reluat dialogul:

- Mereu îmi vine să vă spun "d-le Borşa", deşi ştiu că numele de familie e Dumitrescu...

- Da, numele **"Borşa" l-a adăugat neoficial pentru a se diferenţia de alţi Dumitreşti...**

Fusese "poreclit", ca să zicem aşa, după localitatea Borşa din Maramureş unde slujise ca preot şi unde cunoscuse Mişcarea încă de la începuturile ei "muschetăreşti".

*- Ştiţi că **s-au epuizat trei ediţii din "Cal troian intra muros"?** De altfel era de aşteptat: este de departe cea mai bună carte de memorii legionare. Şi cea mai completă.*

- Eu am câteva lucruri de reproşat d-lui Borleanu *(n. n.: editorul)*: textul este scris otova şi oboseşte ochiul, ideile şi dialogurile nu sunt evidenţiate cu aliniat. A urmat cu fidelitate manuscrisul, dar a exagerat cu formalismul. Apoi "Memorii legionare" ar fi trebuit să fie titlul, nu subtitlul, şi nu spune că autorul este comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului "Totul Pentru Ţară" etc.

NOTĂ:

Palmaresul părintelui este impresionant: a **aderat la Legiune în 1930** şi a devenit comandant legionar după 2 ani, apoi **comandant al Bunei Vestiri, cel mai înalt grad** (doar 14 persoane au avut acest grad).

A fost unul dintre **colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului,** aflat în centrul celor mai importante evenimente legionare

- propagandist al Legiunii, orator,
- **membru al *"Echipei morţii"*, decorat** de Căpitan cu Crucea Albă pentru comportament;
- **inspector al taberelor de muncă,**
- **secretar general al Partidului "Totul Pentru Ţară",**
- voluntar pe frontul din Spania împotriva bolşevicilor în **echipa Moţa – Marin, decorat** de gen. Francisco Franco;
- **parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Ţară;**
- **membru al Comandamentului Legionar de prigoană** atât în ţară (1938 - 1939), cât şi în refugiul din Germania (1939-1940).

A fost **primul care au sesizat gravele abateri ale lui H. Sima** de la linia legionară. Tocmai de aceea a fost **arestat în timpul statului "naţional-legionar"** de către Poliţia Legionară a noului şef, fiind la un pas de moarte pentru că era **martorul trădărilor lui H. Sima.**

A fost **voluntar pe front în Războiul din Răsărit** şi a îndurat, timp de **16 ani**, **calvarul Aiudului**, şi s-a stins din viaţă în 1981, în casa sa de la **Bălceşti Vâlcea**, localitatea unde se află şi conacul lui N. Bălcescu. . Este **înmormântat în curtea bisericii.**

Este autorul cărţii *"CEA MAI MARE JERTFĂ LEGIONARĂ"* şi al celor mai interesante memorii legionare, *"CAL TROIAN INTRA MUROS"*, scrise cursiv, captivant şi cu sinceritate, fără formalisme şi ocolişuri, lăsate ca spovedanie copiilor lui şi publicate la 20 de ani de la moartea autorului.

Păcat că nu m-am gândit şi la prezentare. Eram bucuros că se tipărea, restul erau chestiuni neimportante.

*- Aveţi dreptate. Noroc însă cu conţinutul: este atât de captivant, încât se citeşte oricum. **Mulţi mi-au spus că ei în locul dvs. ar fi cosmetizat textul tăind diverse fragmente,** cum ar fi cele în care prezintă diverse petreceri. Dvs. nu aţi făcut-o, spre onoarea dvs.*

Poate reuşim să scoatem o ediţie revizuită sub aspect grafic. Doar sub acest aspect

- De ce aş fi făcut-o? În carte legionarii apar aşa cum au fost: oameni (dar cu "o" mare), cu calităţile şi cu defectele lor. Nu erau perfecţi, dar erau buni. Erau tineri, voioşi, firesc că se mai şi îndrăgosteau, că făceau glume, că le plăcea să danseze, să petreacă. E. ceva nefiresc, condamnabil?! Dar cum ar fi trebuit să fie? Încruntaţi veşnic, ursuzi, ostili, mizantropi, un soi de călugări ciudaţi, nemaivăzuţi?

În satele în care mergeau oamenii îi primeau cu mare bucurie, cu alai, pentru că aveau speranţa că legionarii puteau croi românilor o viaţă mai bună. Le puneau sticle cu vin şi ţuică, brânză şi fripturi, întrucât tinerii erau gata de luptă oricând, chiar cu preţul vieţii lor. Părintele a demonstrat-o, luptând ca voluntar împotriva bolşevicilor din Spania şi apoi pe frontul de Est. Şi să nu uităm că a făcut parte din "Echipa morţii". *(N. n.: Echipa făcea propagandă Mişcării străbătând ţara în marşuri şi cântece. Nu vorbea, nu ţinea întruniri, doar cânta. Majoritatea membrilor ei au fost grav răniţi de jandarmi).*

Pentru tata, modest din fire, nişte mese bune, udate cu un vin de calitate, erau binevenite destinderi după nenumăratele primejdii şi suferinţe îndurate: bătăi de la jandarmi, închisori, procese. Aceste mese se numeau la el "chef" - pentru că se făceau cu veselie şi voie bună. Erau un prilej pentru discuţii cu prietenii şi pentru reflecţii. În "Cărticica şefului de cuib" se spune: "legionarul bea, dar nu se îmbată". Or tata nu şi-a băut minţile!

- V-a povestit vreodată despre legionari, despre viaţa lui?

- Când a intrat în închisoare eu aveam 23 de ani, deci ştiam câte ceva. Dar nu amănunte. Tata a simţit nevoia unei spovedanii către noi, pe care ne lăsase în grija bunicilor pentru că el era mereu ocupat cu Legiunea. Şi se temea, probabil, că noi o să ajungem cu timpul să credem ce spuneau duşmanii despre Mişcare, iar el nu vroia aşa ceva. De aceea **şi-a scris povestea vieţii lui, aşa cum a fost,** cu bune şi rele. Iar viaţa lui a fost reprezentată de Legiune. Nu încearcă să se scuze, nici să facă pe eroul fără pată şi fără reproş. **Sinceritate absolută, chiar când nu-l avantajează.** Aflat la **finalul vieţii, preotul** nu avea de ce să se ascundă, reconsidera totul cu detaşare.

Manuscrisul urma să ajungă în mâinile noastre după moartea lui. Îl ascunsese la Gicu *(n. n.: celălalt fiu al părintelui)*, în lada cu aşternuturi. A fost **descoperit de Securitate cu ocazia percheziţiei** făcute în casă atunci când Gicu a fost înjunghiat. Bineînţeles că manuscrisul a fost **confiscat, eu intrând în posesia lui abia în 2002, la deschiderea Arhivelor.**

Considerându-l de mare interes istoric, deşi avea caracter intim, am decis să-l public integral, fără nici cea mai mică modificare. Vroiam ca tineretul să cunoască dintr-o sursă directă adevărul despre frumoasa Mişcare a Căpitanului şi distrugerea ei.

- Da, este foarte valoros din punct de vedere istoric. Şi din punct de vedere ideologic.

Şi alţi intimi ai Mişcării (Papanace, Virgil Ionescu, Palaghiţă, Sfinţescu etc.) care au scris în exil afirmă (şi aduc dovezi) că Sima a colaborat cu duşmanii Mişcării pentru decapitarea acesteia, ca să ajungă el şef. Părintele însă aduce cele mai zdrobitoare dovezi.

- Am auzit obiecţii de la diverşi că unele episoade sunt relatate detaliat, altele fugitiv, şi că sfârşitul e cam brusc. Dar este foarte firesc, pentru că nu toate amintirile îţi rămân intacte. A scris-o din memorie, la patruzeci de ani de la evenimente, estomparea fiind justificată. Importante sunt însă faptele în sine.

- Bineînţeles.

V-aţi simţit frustrat că el acorda prioritate Legiunii?

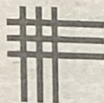
- Rămaşi orfani de mamă la câţiva ani, am fost crescuţi de bunici, tata era un fel de "supervizor" şi ca atare nu ne-am gândit niciodată că el ar fi trebuit să stea tot timpul cu noi, deci n-am fost frustraţi, nu ştiu de ce se simţea el vionvat.

*- Cred că mi-aţi mai spus, dar n-am reţinut: **aţi avut de suferit din cauza opţiunii lui politice?***

- Cum să nu! N-aţi reţinut pentru că prigoana n-a avut cota maximă în cazul nostru. Gicu, fratele meu mai mare, dublu licenţiat: *(n. n.: al Facultăţii de Drept şi al celei de Litere şi Filosofie),* nu era primit să lucreze decât ca vânzător, şofer, muncitor. Era membru al Uniunii Scriitorilor şi a fost dat afară. Eu, deşi absolvent al Facultăţii de Petrol şi Gaze, am lucrat şi am ieşit la pensie ca tehnician. Iar pe Gicu l-a înjunghiat prietena... La proces n-a vrut să declare motivul. Presupun că fusese pusă de Securitate.

- Aţi regretat opţiunea politică a părintelui...

- Am regretat că nu m-am născut ceva mai devreme sau mai târziu, astfel încât să nu fi "prins" această aberaţie a umanităţii, comunismul, nu opţiunile politice – foarte fireşti – ale tatei.

- Îmi amintesc că memoriile părintelui au suscitat interesul lui Cristoiu care le-a prezentat la emisiunea "Omul şi cartea" la "Realitatea" TV, unde aţi fost invitat împreună cu Şeful. I-a dedicat şi un articol în "Historia": "Legiunea văzută pe gaura cheii".

- Să fiu sincer, am uitat! Cristoiu... Un om care a avut curajul să spună adevărul despre Căpitan... Un om care-l admiră... Când a fost asta?

*- Prin 2003 sau 2004. Dar **despre tabăra de la Carmen Sylva** vă mai amintiţi?*

- O emisiune o uiţi, o tabără e imposibil! **Aveam zece ani** pe atunci şi m-a impresionat ce-am văzut acolo. Tata ne luase cu el ca să vedem şi noi Marea şi să prindem puţină educaţie.

Tabăra a fost una dintre marile realizări ale eroismului legionar. Câteva date tehnice despre "vacanţa" cu pricina, doar ca să ne reamintim: în 1935, în două luni de vară, legionarii au nivelat terase, au construit drumuri de automobile, au întărit malurile contra eroziunii valurilor, au ridicat şapte cabane şi au săpat trei fântâni. Au fost aprox. 800 de oameni, prin rotaţie. Căpitanul a fost mereu acolo, la cârmă. Răspundea de coordonarea tuturor, onora postul de "relaţii cu publicul" şi mai şi muncea, fără exagerare, cât oricare altcineva dintre cei prezenţi.

Anul următor lucrările s-au continuat, staţiunea ajungând să poată găzdui sute de persoane. Principalul obiectiv era însă educaţia (şi propaganda – care era cea mai bună posibilă: fapte, nu vorbe!). Niciodată până atunci nu se mai văzuse ca profesorii, avocaţii şi medicii să lucreze cot la cot cu muncitorii şi studenţii.

Programul era cam acesta: trezirea devreme, alinierea pe platou; rugăciunea de dimineaţă, în comun; raportul; cântec. Apoi baie în mare, exerciţii fizice, apoi masa. Şi gata, la muncă, totul repartizat pe echipe, cu şefi şi planuri de îndeplinit. Se scot pietre din mare, se sapă, se nivelează terenul, se zideşte etc. Cine mai are suflu, poate şi să cânte în continuare. Masa de prânz: simplă, dar consistentă. Iar muncă, iar masă. Program de voie, discuţii, iarăşi cântec. Stingerea devreme. Şeful se trezeşte primul şi se culcă ultimul, în afară de cei ce fac paza de noapte cu schimbul. Toate legile creştine sunt valabile 24 de ore din 24.

Caracterul întregii activităţi era eminamente militar. **Unul dădea ordinul şi altul executa, dar amândoi mâncau aceeaşi ciorbă, amândoi erau trataţi cu aceeaşi cinste.** Disciplina se îmbina cu dragostea şi prietenia.

Toate abaterile se pedepseau. Sancţiunile aveau de cele mai multe ori o natură sportivă, precum şi o doză de ilaritate, dar nu era deloc o joacă: de exemplu, trei ture de mersul piticului în jurul taberei, sau tăcerea absolută pe un anumit interval de timp, de pildă o zi. Executarea pedepsei te aducea într-un stadiu anterior greşelii. Ruşinea era doar pentru fapta în sine, ispăşirea pedepsei era vrednică de cinste.

Îmi aduc aminte că odată, la alinierea de dimineaţă, Căpitanul a vrut să-i scutească de "bălăceala" de dimineaţă pe cei cu răni sau care se simţeau slăbiţi. Sufla un vânt rece, de nici nu-ţi venea să te uiţi la valuri, că te apuca dârdâitul, şi s-au scuzat cam mulţi. Aşa!? Ghinion. Stânga-mprejur, toţi pe baltă, cu şef cu tot, că el oricum nu se simţea slăbit, şi chiar de-ar fi fost aşa, era de datoria lui să n-o arate.

În tabără era şi câteva animale împrumutate de localnici, printre care un măgar şi o măgăriţă. Măgarul, Iamandi, era "botezat" după ministrul liberal de Justiţie, iar măgăriţa era Lupeasca, marea dragoste regală. Animalele erau puse la povară, în special la căratul apei. "Dl. Iamandi" a fost trimis odată cu o căruţă să-l aducă în tabără pe gen. Cantacuzino-Grănicerul, care scrisese să fie aşteptat la gară cu automobilul. Ce râs a fost!

- Ce impresie v-a făcut Căpitanul?

- Extraordinară! Era frumos, puternic şi bun!!

Pentru toţi Corneliu Zelea Codreanu era fascinant şi de neînlocuit, numai el se gândea că, la nevoie, se va găsi cine să-i moştenească locul şi autoritatea...

- Poate cineva dintre cei asasinaţi în sept. 1939: Banea, Clime... Serviciului Secret şi lui Sima li s-au părut periculoase cam 257 de persoane...

- Da, poate... Tata a avut noroc cu Hedwiga (*n. n.: o studentă îndrăgostită de el, care i-a salvat viaţa*). Doamne, ce şi-o fi muşcat mâinile Sima că nu l-a putut omorî şi pe el! Deşi tata nu i-ar fi ameninţat niciodată poziţia, nu-l interesa puterea...

- Dar era martorul trădării lui Sima! Într-adevăr a avut noroc cu carul: şi atunci, în 1938, dar şi în 1940, când a încercat din nou să-l omoare...

- Mă întreb ce-ar fi făcut Sima dacă apuca să vadă cartea tatei...

*- Palaghiţă a fost împuşcat în propria tipografie imediat după ce a publicat cartea "Garda de Fier spre reînvierea României". Comandantul a fost şocat şi Palaghiţă a plătit cu viaţa şocul produs. Cu timpul însă au început să se dezbată public în mediul legionar gravele abateri ale lui Sima de la linia Căpitanului. **Şi cum nu putea să-i împuşte pe toţi, a recurs la calomnii.** N-a scăpat nimeni. Iar simiştii îi urmează exemplul.*

- Normal. Referitor la tata, una dintre minciunile aparent nevinovate este aceea că memoriile ar fi fost scrise la Securitate. Fals! Au fost scrise **acasă, pentru noi**, şi au fost **confiscate** de Securitate, ceea ce e cu totul altceva. Spunând că ar fi fost scrise la Securitate simiştii insinuează că tata exagerează cu Sima la impunerea Securităţii. **Durerea mare a simiştilor este că până la apariţia acestei cărţi criminalitatea lui Sima mai putea fi pusă la îndoială:** cică Miti Dumitrescu acţionase de capul lui şi bietul Sima n-avea nici o vină. Acum lucrurile sunt clare.

Şi când Poliţia Legionară îl sechestrează pe tata şi pe fraţii Căpitanului, se mai poate susţine că Sima era bine intenţionat, că nu era un criminal?! Bieţilor septembrişti (*n. n.: noii "legionari" intraţi în Mişcare în septembrie 1940*) li se spusese că tata era un jidan periculos!

Alt punct prin care se încearcă minimalizarea tatei este cel al **colaborării lui la revista *"Glasul patriei"*** după ieşirea din închisoare.

Tudor Arghezi, G. Călinescu, Şerban Cioculescu, Păstorel Teodoreanu, C-tin Noica, Episcopul Teoctist, Dumitru Stăniloaie, Vasile Voiculescu, Constantin C. Giurescu, Victor Eftimiu, Cezar Petrescu, Vladimir Streinu, Ion Vinea, Nichifor Crainic. sunt destule exemple de intelectuali care au scris la "Glasul patriei". Nu mă interesează cât "s-au compromis" aceştia, eu vreau să reliefez ce scriau legionarii foşti deţinuţi politici. Tata publica exclusiv reportaje despre biserici, mănăstiri şi case memoriale. Iar Radu Gyr ce credeţi că scria? Poezii! Minunatele lui poezii! Hulitul Nichifor Crainic, cel mai criticat dintre toţi, scria texte patriotice, cum făcuse şi în perioada interbelică, fără a "sări calul" în privinţa realizărilor regimului. ***(N. N.: EXEMPLIFICĂM ÎN PG. 10 şi 11).***

"Glasul patriei" era o revistă de cultură pentru românii din diaspora şi vroia să arate faţa "umană" a comunismului. Parcă românii din străinătate nu ştiau de unde – şi mai ales de ce – plecaseră! Parcă nu auzeau la "Europa liberă" care era în continuare realitatea de la noi! Revista era un fel de aflat în treabă. Toţi ştiau. De aceea şi-a şi încheiat existenţa în 1972.

A fost cineva închis din cauza lui tata, a fost prigonit?! Şi atunci cum poate fi acuzat de colaborare cu Securitatea?!

Ar fi avut pensie de 700 lei, sub limita supravieţuirii? Preotul de la Bălceşti îl chema de multe ori să slujească împreună, pentru ca tata să-şi rotunjească puţin pensia nenorocită..

- Simiştii speră că îi vor distruge imaginea, iar astfel mărturiile sale îşi vor pierde credibilitatea. *Şi pe Palaghiţă îl acuzau că ar fi fost comunist! Ca şi cum un comunist ar fi putut scrie asemenea rânduri despre Căpitan şi Mişcarea lui!*

- Au o minte sucită! Dacă - să zicem prin absurd - tata ar fi colaborat cu Securitatea, asta nu are nici o legătură cu ceea ce ne-a scris el nouă!

Şi chiar dacă tata ar fi fost cum îl caracterizează ei - beţiv, curvar - nici asta nu afectează în vreun fel spovedania către noi. **Care e logica? Dacă tata a fost curvar, Sima nu mai e trădător?!** Ca să nu mai vorbim că n-a făcut bastarzi cu soţia vreunui camarad! (*n. n.: ca Sima*)

Distrugerea imaginii tatei nu-i distruge şi mărturia!

Revenind la "Glasul patriei", repet: şi Radu Gyr a scris aici! CUI i-a făcut rău cu asta?! Să fim serioşi! Radu Gyr nu şi-a renegat niciodată credinţa legionară. Şi e sfânt cu moaşte!

Dar toţi ne-am legat de episoadele cu Sima, pierzându-le din vedere pe celelalte, pe cele cu Căpitanul şi personalităţile marcante ale Mişcării.

*- Aşa e. Şi când am publicat în ziar selecţiuni din "Calul troian", am ales doar fragmentele cu Sima... Pentru că hidosul reţine atenţia cel mai mult, şochează... **Vom reveni la carte** cât de curând şi vom publica acum fragmentele despre anii de început şi cei de glorie ai Mişcării.*

Cu cine mai păstra legătura tatăl dvs. după ieşirea din închisoare?

- **Cu Radu Gyr şi Radu Budişteanu** (*n. n.: avocat legionar închis cu elita legionară la Rm. Sărat, deţinut la Aiud, plecat din ţară în 1978*). Aveau construcţii sufleteşti asemănătoare. Ieşiseră ruinaţi fizic din închisoare, dar rămăseseră aceiaşi ca fel de a fi: cu chef de discuţii, puşi pe glume, văzând doar partea plină a paharului.. Aşa îşi îndulceau viaţa. Nu discutau politică şi nici nu îşi rememorau trecutul, ştiau că aveau microfoane în casă. Le ajungea să fie unul în compania celuilalt: trecutul reînvia singur, fără vorbe.

Şi cu Nichifor Crainic se vizita...

- Firesc: amândoi teologi, amândoi cu vederi naţionaliste, amândoi închişi la Aiud 16 ani...

Cum era părintele ca tată?

- Blând, calm, echilibrat, încerca să pară vesel chiar când era copleşit de suferinţă şi tristeţe. Nu-ţi vine să crezi că un asemenea om bonom a fost un idealist capabil să se sacrifice pentru idealul lui!

- Prea blând chiar! Am rămas mult timp după citirea cărţii cu un sentiment de frustrare: cum a fost posibil ca şi la legionari trădătorul să scape?

*De la cartea tatălui dvs. mi-a venit ideea să citesc şi memoriile lui Sima şi să le confrunt cu cele ale părintelui. M-am tot întrebat **de ce tatăl dvs. nu a făcut publică spovedania lui Biriş? Şi de ce nu l-a tras la răspundere pe Sima** pentru nerespectarea ordinelor Comandamentului Legionar de prigoană? Aşa s-a născut serialul "Din culisele Legiunii".*

- Biriş se spovedise tatei într-un moment de criză sufletească. Era speriat de Sima şi în public ar fi negat mărturisirea.

Gândeşte-te că până şi lui Moruzov Sima i-a astupat gura cu pământ! Au fost împuşcaţi 64 de oameni într-o noapte (*n. n.: asasinatele de la Jilava*) numai pentru a fi reduşi la tăcere doi oameni: Moruzov şi Vârfureanu (*n. n.: acesta din urmă organizase echipe teroriste la ordinul lui Sima, fusese prins şi urma să facă declaraţii*).

Iar dacă tata ar fi încercat să-l tragă la răspundere pe Sima pentru încălcarea dispoziţiilor Comandamentului Legionar de prigoană, ar fi fost cuvântul tatei împotriva cuvântului lui Sima.

- Aveţi dreptate. Şi totuşi nu poţi să nu rămâi cu un gust amar... Decemvirii sau Nicadorii l-ar fi împuşcat, fără nici o discuţie. Şi Şeful spunea că dacă s-ar fi putut întoarce în trecut, ar trage fără regret în Sima.

Chiar, nu ştiu cum de nu v-am întrebat niciodată: ***cum v-aţi cunoscut cu Şeful?***

- La sala ARCUB. (*N. n.: Şeful era prieten cu directorul de atunci al sălii, care îl lăsa să ţină conferinţe săptămânal, care erau anunţate în "România liberă". Întrunirile s-au ţinut: câteva luni. Până a aflat "cine trebuia"*).

Vroiam să cunosc un Codreanu. Cum tocmai reuşisem să retipăresc **"Cea mai mare jertfă legionară"** (*n. n.: jertfa lui Ion Moţa şi Vasile Marin*), venisem să i-o prezint. Era prima ediţie după cea din 1937.

*- Aţi atins un punct important. **Despre această carte n-am scris deloc în ziar.** O vom face într-unul din numerele viitoare.*

Vă mulţumim pentru tot: *pentru republicarea "Celei mai mari jertfe", pentru scoaterea la lumină a memoriilor tatălui, pentru donaţii, pentru interviu.*

- Ei, asta-i! Tata ar râde de mine.

- Eu cred că ar zice: ***"Bravo, băiete! Ai făcut treabă bună! Ai scos, în sfârşit, gunoiul de sub covor!"***

Interviu realizat de

Nicoleta Codrin

Atitudini

TEZAURUL ROMÂNESC DE LA MOSCOVA (I)

Mihai Răzvan Ungureanu, recent uns consilier personal al noului preşedinte al României, în perioada cât a fost ministru de Externe a sabotat prin acte oficiale interne activitatea Comisiei pentru recuperarea Tezaurului României de la Moscova.

În acelaşi timp a întreprins toate demersurile posibile pentru transmiterea ilegală a Tezaurului Moştenirii Gojdu către Ungaria.

Aceste informaţii sunt cuprinse **în volumul lui Ioan Scurtu, *"Tezaurul României de la Moscova"***, recent apărut la Ed. Enciclopedică (2014).

Prof. Ioan Scurtu a fost, de la înfiinţare (2004) până în 2012, când şi-a dat demisia, co-preşedintele Comisiei Comune Româno-Ruse pentru studierea problemelor izvorâte din istoria relaţiilor bilaterale, inclusiv problema Tezaurului depus la Moscova în timpul primului război mondial, pe scurt "Comisia pentru Tezaur".

Oamenii şi, mai ales politicienii, ca să nu mai vorbim şi de comandanţii supremi, se judecă după fapte, nu după vorbe.

Este tragic să constaţi că **puterea din România ultimilor 10 ani, în ciuda fumigenelor provocatoare anti-ruseşti, a deservit, în fond, interesele Rusiei**, cel puţin în privinţa recuperării unui bun naţional. Faptele, cuprinse cu amănunte în volumul prof. Scurtu, vorbesc de la sine.

* Numai Tezaurul BNR de la Moscova valorează azi 5 miliarde de dolari

"Tezaurul trimis la ruşi în anii 1916-1917 cuprinde 93,4 tone aur, din care 91 tone monede istorice şi 2, 4 tone lingouri. În primul transport, 12-14 decembrie 1916, au fost 17 vagoane, cuprinzând 1738 lăzi, în valoare de 314.580.456, 84 lei, iar între 23-27 iulie 1917, 24 de vagoane cu bunuri de inventar de 7,5 miliarde lei", sintetizează prof. Florin Negoiţă pe blogul prof. Ioan Scurtu.

Este vorba de cel mai mare diferend al României, pe lângă cel teritorial privind provinciile româneşti înstrăinate

Valoarea actuală a Tezaurului, a celor 93, 4 tone de aur, la cotaţia Bursei de Londra, este de 3,5 miliarde dolari, la care se adaugă valoarea numismatică, de 40%, ceea ce ridică suma pe care ar trebui să ne-o dea statul rus la circa **5 miliarde de dolari**, reprezentând exclusiv Tezaurul BNR, a explicat istoricul Cristian Păunescu în prelegerea ţinută cu ocazia lansării cărţii prof. Scurtu.. După cum se ştie, Tezaurul României care a ajuns la Moscova conţine numeroase alte bunuri şi valori. Spre deosebire de România, Ungaria, cu aportul serviciilor sale speciale care au cotrobăit bibliotecile Rusiei, a reuşit deja să-şi recupereze Tezaurul de carte rară de la Moscova, confiscat de Armata Roşie în 1956.

Prof. Ioan Scurtu. Acesta a profitat de prezenţa preşedintelui la recepţia de Ziua Naţională a Federaţiei Ruse şi i s-a prezentat lui Traian Băsescu în timp ce acesta era cu Aleksandr Tolkaci, ambasadorul Rusiei de la acea dată.

Cum în zilele următoare era stabilită o nouă întâlnire a Comisiei, la Moscova, Băsescu l-a luat de după umăr şi, râzând, i-a zis: "Continuaţi discuţiile, continuaţi discuţiile!". În urma unei replici a lui Scurtu, Băsescu a mai tras şi un hohot de râs, mai spunând: *"Da, da. Discutaţi, discutaţi **istorie**..."*.

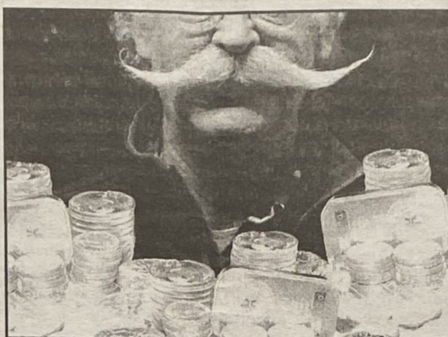
"Nu ştiu ce a transmis ambasadorul Tolkaci la Moscova, dar în mod cert a observat că preşedintele României nu s-a arătat interesat de recuperarea Tezaurului, iar Comisia era doar pentru discuţii cu caracter istoric", consemnează Ioan Scurtu în cartea sa.

Traian Băsescu a ţinut să afirme că el lasă trecutul în urmă şi priveşte spre viitor, o retorică folosită adeseori şi de "colegii" ruşi, atunci când se expunea situaţia contencioasă.

Înainte de această nouă rundă de discuţii de la Moscova, a urmat o întrunire cu membrii părţii române, la sediul MAE, pe 16 iunie 2005, când apare prima breşă majoră în componenţa Comisiei. Secretara Comisiei, Victoria Gavrilescu, a informat că nu există finanţare pentru activitatea Comisiei – adresa MAE către Ministerul Finanţelor "s-a pierdut" – şi că fiecare membru trebuie să obţină fonduri de la instituţia din care face parte.

Academia, reprezentată în Comisie de mai mulţi membri, nu ar fi alocat fonduri, în contextul în care preşedintele acesteia, Eugen Simion, se plângea peste tot că suferă de lipsă de bani.

Dincolo de problemele financiare, discuţia s-a aprins de la constatarea că "de vreme ce nici preşedintele Băsescu, **nici ministrul de Externe**

Ungureanu nu au ridicat problema Tezaurului, era clar că oficialităţile noastre nu sunt interesate de acest subiect", scrie Scurtu, precizând: "Pe acest fond, Florin Constantiniu a declarat că se retrage din Comisie, deoarece nu are încredere în eficienţa acesteia. **Atâta timp cât preşedintele României susţine că Tezaurul este doar o problemă de istorie**, era imposibil să se ajungă la un rezultat concret. Din cele spuse de d-na Gavrilescu a dedus că vorba de un sabotaj din partea Guvernului român care nu vrea să susţină activitatea Comisiei comune". Prof. Scurtu a deplâns pierderea marelui istoric din Comisie.

"Guvernul Tăriceanu făcea economii drastice cu această Comisie, nefiind interesat de recuperarea Tezaurului României de la Moscova, dar era culant în privinţa restituirii de bunuri şi proprietăţi, inclusiv către străini", scrie Scurtu, cu referire la Moştenirea Gojdu şi înstrăinarea unor proprietăţi ale României către numeroşi "moştenitori" maghiari, deşi acestea fuseseră răscumpărate de statul român după 1918.

"Statul ungar nu a pus niciodată problema restituirii bunurilor pe care etnicii români le aveau în Ungaria, dar statul român (prin guvernul Tăriceanu) s-a arătat dispus să renunţe la valorile Fundaţiei Gojdu, creată de Emanoil Gojdu pentru susţinerea materială a studenţilor români de religie ortodoxă.

Aflasem că ministrul de Externe Mihai Răzvan Ungureanu negocia cu omologul său de la Budapesta crearea unei fundaţii comune, româno-maghiare, care să fie finanţată din bunurile ce aparţinea Fundaţiei Gojdu", adaugă Scurtu pentru a conchide, cu un gust amar: "Aşadar, când era vorba de recuperarea Tezaurului României transferat la Moscova în 1916 şi 1917, guvernul Tăriceanu era reticent, dar când se discuta despre «restitutio in integrum», era mai mult decât generos".

Deplasarea la Moscova a decurs cu peripeţii, după ce o parte din delegaţie a fost îndepărtată din avion de o delegaţie oficială a Ungariei, care urma să meargă tot la Moscova.

Fostul cosmonaut Dumitru Prunariu, ambasadorul României la Moscova la acea dată, i-a confirmat prof. Ioan Scurtu, ajuns în Rusia, că urma să fie rechemat la Bucureşti după cca. 18 luni de mandat.

Glumiţele lui Băsescu şi blocajele lui Ungureanu, urmate de cele ale succesorilor săi, fideli liniei cotroceniste sau tăriceniste, Adrian Cioroianu, Lazăr Comănescu (şi acesta numit consilier la Palat), Cristian Diaconescu, Cătălin Predoiu, Teodor Baconschi şi apoi, din nou, în guvernul Ungureanu, Cristian Diaconescu, prof. Scurtu le-a simţit pe propria-i piele. În plan diplomatic, acestea au produs un îngheţ total. De unde a fost dirijat acest îngheţ?

În urma unei discuţii avute la o recepţie cu preşedintele părţii ruse a Comisiei, Aleksandr Ciubarian, Prunariu a trimis o informare la MAE, de unde a primit în schimb o "scrisoare-admonestare", semnată de colegul de facultate al lui Ungureanu, Lucian Leuştean, adus de la Iaşi şi făcut secretar de stat la MAE, prin care i se cerea să nu mai abordeze sub nici o formă problema Tezaurului României pe teritoriul Rusiei, scrie Scurtu, amintind şi că, în aceeaşi perioadă, ambasadorul fusese abordat de un grup de presiune care susţinea că s-ar ocupa cu recuperarea Tezaurului. "Dar «scrisoarea-admonestare» nu se referea la neimplicarea în aşa-zisa restituire printr-o firmă particulară, ci la problema Tezaurului în ansamblul său, inclusiv la Comisia Comună", concluzionează istoricul român. Ca să pună capac chestiunii, într-un articol semnat de ziarista de la revista GDS "22" Rodica Culcer, preferata preşedintelui României la TVR, se afirma că retragerea lui Prunariu de la post a survenit ca urmare a faptului că nu a făcut nimic pentru Tezaur. Viorica Moisuc şi-a dat demisia din Comisie, ca urmare a informaţiei că ministrul de Externe Mihai Răzvan Ungureanu a dat instrucţiuni ambasadorului României la Moscova să nu se implice în problema Tezaurului. "Retragerea doamnei Moisuc din Comisia Comună a constituit o pierdere foarte serioasă, domnia sa fiind – alături de Cristian Păunescu – cea mai bună cunoscătoare a problemei Tezaurului românesc depus la Moscova în 1916 şi 1917", rememorează Scurtu.

La următoarea întâlnire, din aprilie 2006, aventurile pentru deplasarea la Moscova continuă, cu aceleaşi piedici puse de ministerul lui Ungureanu. "Deşi guvernul Tăriceanu susţinea că economia românească «duduie», rezultatele fiind excepţionale, Ministerul Afacerilor Externe ne-a comunicat că trebuie să facă economii bugetare şi să limiteze cheltuielile privind Comisia pentru Tezaur. Ca urmare, numărul membrilor şi experţilor care urmau să facă deplasarea la Moscova trebuie redus la «strictul necesar»". "MAE nu avea «resurse» (nici dorinţa de a sprijini activitatea Comisiei)", conchide Scurtu.

La Ambasada României de la Moscova, ca să nu se repete istoria cu predecesorul său, noul ambasador, Ioan Donca, numit de Ungureanu şi Băsescu, le vorbeşte la masă încontinuu despre gresia, faianţa şi WC-urile pe care le-a schimbat în clădirea ambasadei. Ulterior, scrie Scurtu, a aflat că şi Donca primise de la MAE un ordin expres, de fapt o reactualizare a ordinului trecut, prin care i se cerea imperativ să nu se implice în chestiunea Tezaurului. Donca a îngroşat situaţia, pentru a fi sigur că istoricii vor transmite mai departe. Din acest motiv le-a oferit spre transport şi cel mai ruginit microbuz al ambasadei.

Eşecul parcă voit al diplomaţiei române - care a organizat cu fast la Bucureşti, în iunie 2006, un "Forum al Mării Negre" la care nu a venit nimeni din partea Rusiei, deşi era invitat chiar Vladimir Putin -, cât şi provocările verbale ale preşedintelui României şi, ulterior, subordonarea politicii externe, au dus la blocarea completă a activităţii Comisiei, partea rusă invocând diverse pretexte pentru a nu mai da curs întâlnirilor regulate. Concomitent, în ţară se ducea o campanie asiduă de presă în favoarea unei firme private, care, chipurile, ar recupera Tezaurul prin mijloace proprii. În 2008, subiectul s-a "clasat", fără informarea co-preşedintelui român al Comisiei comune, odată cu renunţarea la acest demers în noul program de guvernare al lui Emil Boc, liderul PDL, după cum consemnează Ioan Scurtu.

"Nu mi-am imaginat că guvernul României va merge atât de departe încât să scoată problema Tezaurului din rândul obiectivelor sale politice", scrie Scurtu, care mărturiseşte că a aflat de acest lucru abia în 2012. *(continuare în numărul viitor)*

Pagină realizată de Corneliu Mihai

CINE SEAMĂNĂ VÂNT, CULEGE FURTUNĂ

Am văzut, relativ recent, **la unul dintre posturile franceze de televiziune**, o imagine surprinzătoare şi, în opinia majorităţii publicului, reprobabilă: **maldăre de flori şi lumânări aprinse la intrarea blocului unde vieţuise "asasinul – terorist" de la Copenhaga.**

Solidaritate cu un extremist islamic? Oameni care-şi manifestau acordul cu brutalitatea şi inacceptabila intoleranţă jihadistă?

Cine sunt aceşti scandinavi blonzi, de toate vârstele, cu flori în mâini? ***Să fi devenit Europa iraţional de antisemită?***

Iată întrebări pe care oricare dintre noi şi le poate pune.

Cum s-a putut ajunge la o astfel de atitudine paradoxală, când pe micile ecrane vedem crimele jihadiştilor, acele abominabile decapitări de ostatici şi când bine ştim că ***de peste 70 de ani TOATE mijloacele de propagandă ale lumii sunt puse în slujba cauzei evreieşti-sioniste?***

Şapte decenii, imediat după 1945, poporul german, ca entitate, a fost culpabilizat pentru holocaustul de care au fost vinovaţi conducătorii nazişti. Holocaustul din occidentul european, pe care nu îl negăm, a fost apoi "exportat" şi către ţări unde evreii au fost protejaţi în perioada 1941-1944 (România). Neruşinarea de a ni se atribui nouă crimele făptuite de maghiari în Ardealul de Nord ocupat, sub formula perversă *"s-au petrecut pe teritoriul României"* este frecvent utilizată atât de către ştabii şi scribii Comunităţii Evreieşti din Bucureşti, cât şi de centrele Wiesel din restul lumii.

Dar să revenin la paradoxul de la Copenhaga.

Trăim într-o Europă bine "periată" propagandistic, cu un bau-bau numit "politicaly incorect" care exercită o severă cenzură şi construieşte istoria după bunul plac.

Timp de 70 de ani o maşină de spălat creiere, folosind ca detergent filme, cărţi, expuneri, în care ni s-a proiectat, tip perseverare diabolicum, aceleaşi şi aceleaşi imagini ale suferinţei evreilor, a modelat gândirea oamenilor culegând fructele dorite: ***compătimirea şi culpabilizarea***, ultima traductibilă în parale, în **despăgubiri**, căci pentru ştabii comunităţilor şi implicit Ţahal (armata israeliană), holocaustul a devenit o frumoasă sursă de venit şi afaceri (nu e ideea mea ci a lui Roger Garaudy şi a altor evrei, nota bene):

Că uneori dorinţa lor de a dovedi prin imagini marea nenorocire prin care au trecut în anii 1942-1945 e urmată şi de gafe, asta e altceva.

Zeci de ani, de pildă, am fost invitaţi să ne îngrozim de imaginea unui tren cu vagoane deschise, supraîncărcate cu cadavre. În prim plan se află cadavrul unui copil, din păcate cam grăsuţ, îmbrăcat în costum tirolez. Ce să caute un asemenea copil în trenul victimelor evreieşti, de altfel bine îmbrăcate?

S-a dovedit ulterior că imaginea atât de des şi de eficace utilizată de propaganda sionistă reprezintă un tren încărcat cu morţi germani culeşi din ruinele sălbaticului bombardament american asupra Dresdei din 1944 care, într-o singură noapte, a curmat viaţa a peste 300.000 (trei sute de mii) de civili.

De-a lungul a şapte decenii am fost prelucraţi să-i compătimim şi să-i admirăm pe cei din "poporul ales" (preceptul biblic fiind confiscat şi folosit ca argument de genialitate rasială). **Psihologii etniei au reuşit să-şi infiltreze concepţiile,** să ne subjuge, folosind şi arma invizibilă a râsului, a ironiilor, a amuzamentului. O veritabilă bombă atomică psihologică a construit-o filmul "Dictatorul" care după 1948 a explodat în mintea a sute de milioane de spectatori (eu l-am revăzut cu plăcere de vreo 8 ori!). Acolo marele Charlie Chaplin a jucat un rol dublu: pe Hitler şi pe un evreiaş cumsecade, model de cinism. Cu această ocazie s-a răspândit ideea falsă după care Charlie Chaplin, englez get-beget, ar fi fost de fapt evreu. Mozaicii de pretutindeni s-au raliat ideii. În fond, de ce să nu-l confiscăm noi în etnie şi pe Charlie Chaplin, când renumele său ne poate aduce servicii atât de importante? Ce importanţă are că afirmaţia este mincinoasă? Să nu ne mirăm astfel când vom auzi că bunica maternă a lui Goethe şi chiar şi mama lui Beethoven au fost evreice. Ele vorbeau germana. Şi ce e germana? Un dialect al idişului, nu-i aşa?

Stăruinţa cu care se tot vorbeşte şi se scrie şi se cinematografiază după suferinţele evreilor din Jurasic până în prezent, obligativitatea din şcolile occidentale (deocamdată!) cu care **elevii trebuie să înveţe o materie numită "holocaust"**, cu profesori pregătiţi special, călătoriile impuse adolescenţilor de 12-15 ani la Auschwitz, Dachau şi Buchenwald, toate acestea ar fi trebuit să impună definitiv ideea culpabilităţii "în bloc" a europenilor get-beget vis-a-vis de sărmanul popor ales numai să sufere şi să recolteze premii Nobel şi uriaşe câştiguri la bursă.

Nu repet banalităţile, dar e ştiut de către oricine că **fără continua zgândărire şi aţâţare israeliano-americană, lumea arabă ar fi fost la fel de liniştită ca în anii '60-'70.**

Comportamentul de veritabil criminal de război al preşedintelui Bush junior, sutele de mii de victime (inclusiv tineri americani) pe care îi are pe conştiinţă sunt, într-o mare măsură, urmarea "şoaptelor" unor consilieri şi politicieni aflaţi sub influenţă şi soldă israelită.

Venind odată din S.U.A. mi-a fost dat să mă amuz de un aforism atribuit lui Saddam Husein: "Israelul e inelul de aur de pe mâna unchiului Sam (UNcle SAM, al cărui nume ar proveni de la UN = United şi SAM = **S**tates of **AM**erica).

În ciuda uriaşei propagande în favoarea statului Israel, europenii de bun simţ încep să-şi dea seama că politica acestui stat este una războinică, imperialist-acaparatoare.

Ce e de fapt acest Charlie Hebdo sub "culorile" căruia au bătut caldarâmul Parisului importanţi şefi de state şi demnitari europeni?

Un prăpădit de tabloid care se afla în plină cădere liberă, urmând să-şi declare falimentul şi care, ulterior, cu sângele colaboratorilor săi a vândut un milion de exemplare! Imaginaţi-vă că dacă drama s-ar fi petrecut în redacţia "Caţavencu", i-am fi văzut pe Frau Merkel şi pe Monseiur Hollande defilând pe bulevardul Magheru cu indicaţia *"Eu sunt Caţavencu"*!

Ceea ce s-a întâmplat în magazinul evreiesc a picat bine pentru dl. Netanyahu, prezent şi el în capitala Franţei, care, mimând indignare, a rostit o antologică perlă demagogico-electorală: *"Îi invit pe toţi evreii care nu se simt în deplină siguranţă în Franţa să se mute în Israel"*.

La o asemenea trăznaie nu se poate răspunde decât cu un imens hohot de râs. Unul care să zguduie Europa.

Ar trebui, aşadar, să asistăm la exodul către Israel a sute de mii de evrei francezi.

Unde-i cazezi, nene Netanyahule? Ce slujbe le oferi atâtor profesionişti, să recunoaştem, de bună calitate? În ce chibuţ cu paturi suprapuse îi aşezi? Adică o să-şi părăsească ei casele luxoase, uriaşa reţea de învârteli, influenţa, specula, afacerile din bănci, funcţiile politice care-i fac stăpâni pe una dintre cele mai frumoase şi bogate ţări europene, ca să se aşeze pe nisipul Sinaiului? Asta s-o crezi mata! (Dar nu o crezi, fiindcă nu eşti prost...)

Nu înseamnă că dacă evreii din Franţa nu vor urma îndemnul de a se stabili în pământul făgăduinţei îşi vor înceta ori măcar reduce lamentările. **Vom auzi în continuare văicăreala** *"Vai de noi, aici şi în alte câteva ţări din U.E. noi, sărmanii, suntem în permanenţă ameninţaţi. Nu putem avea încredere în jandarmii francezi.* ***Ne-ar trebui o miliţie proprie, înarmată, ca să ne apere".*** **Iar asta în contextul în care preşedintele Hollande cheltuie sume uriaşe cu miile de ostaşi înarmaţi până în dinţi care păzesc grădiniţele cultului mozaic.** Şi lui evenimentele i-au căzut bine. S-a mai deşteptat din adormire, iar tropăitul ostaşilor captează atenţia francezilor de la probleme sociale care îi dor (şomajul, de pildă). Oricum, popularitatea sa şi a partidului socialist a ajuns la cote îngrijorător de mici, spre bucuria d-lui Sarkozy care pândeşte şi se agită pentru un nou mandat.

De altfel **la posturile franceze de televiziune în perioada 12-18 februarie** s-a difuzat cu stăruinţă o ştire nemaipomenită. Pe un câmp nu departe de Strasbourg, lângă un sat în care locuiesc familii de evrei, **"mâini criminale" au profanat cimitirul mozaic**, răsturnând stelele funerare.

Respectiva ştire l-a emoţionat atât de mult pe preşedintele Franţei, încât a promis poporului care l-a ales că făptaşii vor fi aspru pedepsiţi. O promisiune de acelaşi gen a fost făcută şi de premierul Emanuel Vals, care, nu demult, a declarat că Israelul e patria sa de suflet. O asemenea declaraţie nu e de mirare când îţi iubeşti soţia, de altfel o delicată pianistă.

Interesantă este şi prezentarea televiziunilor, tip picătura chinezească. Adesea în partea inferioară a ecranului circulă nişte ştiri mai scurte care nu au totdeauna legătură cu tematica de pe micul ecran. Ştiri politice, sportive, culturale, etc se plimbă lent pe sub ochii noştri, revin de câteva ori ori dispar pentru totdeauna.

Ei bine, ştirea "de manşetă" cu profanarea cimitirului mozaic a îngheţat la un moment dat rămânând prezentă, solemnă, nemişcată, tragică, timp îndelungat: "luaţi aminte", "luaţi aminte", "luaţi aminte"! La un [lipsa] cimitir mozaic, aşezat în plină câmpie, fără paznici, au fost răsturnate câteva monumente funerare. Locul a fost bine ales de banditţii antisemiţi? Pustietatea peisajului i-a ajutat să dispară. Astfel, ameninţările oficialilor francezi vor rămâne şi de data aceasta vorbe goale, iar dacă totuşi vor fi prinşi, vor fi daţi lui Netanyahu care le va da azil politic, ca unor vrednici diversionişti ce şi-au făcut datoria.

Reamintesc faptul că acest clişeu prăfuit al profanării de cimitire mozaice a fost utilizat şi răs-utilizat în ultimii 20 de ani în numeroase ţări, inclusiv România.

Aflăm de altfel, tot de la televizor, că pe 17 februarie şi în altă parte a Franţei au fost răsturnate câteva stele funerare evreieşti, semn că **pericolul continuă.** ***Se pare că pe islamişti îi interesează mai mult evreii morţi înainte de cele două războaie mondiale decât cei în viaţă în prezent.***

Aflăm în acelaşi timp că, deşi au trecut mai bine de trei săptămâni de la invitaţia lui Netanyahu şi pericolul este uriaş, ***nu s-a înregistrat nici o cerere de mutare definitivă a vreunui evreu francez în Israel.*** Ce curaj nebun! Ce admirabil curaj să continue să trăiască în Franţa!... Aceasta este şi opinia reprezentanţilor Federaţiei Comunităţilor evreieşti din SUA, care, profitând de vizita lui Bernard Cazeneuve, ministrul de Externe al Franţei, i-au cerut vehement acestuia să protejeze viaţa şi avutul evreilor francezi atât de grav ameninţaţi!

Aşa cum bine se poate vedea, asemenea stratageme demagogice s-au devoalat. Nici chiar oamenii simpli, creduli dintotdeauna, nu mai pot fi păcăliţi. **În Europa a apărut un colţ de spirit civic care a început să facă găuri tip Schweizer în caşcavalul unor şmecheri, indiferent de entia cărora aparţin.**

Flori pentru un asasin islamist?

Nu, în nici un caz. Sunt florile compătimirii pentru un tânăr care ar fi avut dreptul la prezumţia de nevinovăţie într-o ţară civilizată ca Danemarca. Cum se ştie, islamistul, cunoscut de poliţie cu câteva luni mai înainte ca având atari convingeri, a fost împuşcat ca un iepure în poarta locuinţei sale, pe principiul "mortul nu vorbeşte". Cine să-l mai disculpe acum? Acelaşi procedeu generat de porunca "împuşcaţi-l pe Ceauşescu ca să nu apuce să spună ce ştie".

Cât despre paradoxul aşa-zisei radicalizări antisemite a europenilor într-o perioadă în care asistăm la crime feroce comise de extremiştii islamişti asupra ostaticilor şi populaţiilor de alte religii, mai ales creştini, aceasta **nu este un veritabil paradox. Lumea s-a săturat de minciuni,** de interpretări false, de văicăreli şi provocări culturale de prost gust. Europenii doresc să fie respectaţi, şi nu duşi de nas!

Radu Iftimovici,

profesor doctor, laureat UNESCO

Diverse

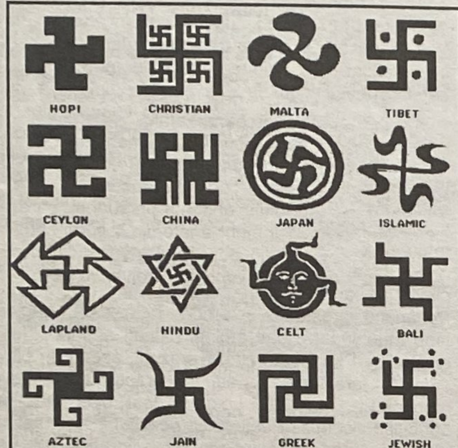
CELE MAI CUNOSCUTE SIMBOLURI ALE LUMII (I)

"Simbol = semn, obiect, imagine etc. care reprezintă indirect (în mod convenţional sau în virtutea unei corespondenţe analoge) un obiect, o fiinţă, o noţiune, o idee, o însuşire, un sentiment". Aceasta este definiţia de dicţionar. Însă pentru cei care le utilizează, simbolurile sunt chei cu care pot fi deschise porţile anumitor dimensiuni spirituale. Ele reprezintă interfaţa lumii fizice cu cea astrală.

Vă invităm să cunoaşteţi câteva dintre multiplele simboluri ale umanităţii şi semnificaţia lor.

SVASTICA

Cea mai veche formă de cruce şi cel mai vechi simbol din lume.

Cuvântul îşi are originea în sanscrită ("suastika" însemnând obiect benefic) şi se mai numeşte "cruce îndoită", "cruce cu colţuri", "cruce gamată" (pentru că fiecare braţ seamănă litera greacă Γ - gamma), "cruce încârligată", "crucea soarelui", "crucea fulgerului".

Cu secole înainte ca Hitler s-o adopte ca emblemă politică, svastica era deja răspândită în Europa de Vest, ca semn de noroc şi bogăţie (de exemplu o bisericuţă din Grenoble avea pictate pe tavan svastici, ne relatează Corneliu Zelea-Codreanu în "Pentru legionari").

Prin anii 1870 svastica ajunsese bine cunoscută în Europa datorită săpăturilor **arheologului Heinrich Schliemann**, cel care a descoperit simbolul în situl vechii **cetăţi a Troiei** şi cel care a asociat-o cu vechile migraţii ale **popoarelor indo-europene (ariene),** simbol al identităţii ariene.

De fapt svastica e un **simbol antic, găsit pe obiecte vechi de 4.000-10.000 ani î.e.n.** Pe teritoriul României cea mai veche atestare a svasticii datează de acum 7.000 ani, în **cultura Cucuteni**!

Svastica a trecut în cultul creştin, şi este forma primitivă a crucii. Cultul svasticii a continuat să existe şi în Dacia Romană. Astfel, pe o inscripţie a cohortei Dacice I, Aelia Dacorum, se găseşte semnul svasticii cu braţele spre răsărit. Ea a continuat să fie păstrată de popor de-a lungul timpului şi putea fi găsită pe monumente, pe cusăturile naţionale, pe podoabele bisericeşti vechi. Acoperământul mormântului Mariei de Mangop, a doua soţie a lui Ştefan cel Mare, din 1477, este împodobit cu svastici. Ele se găseau şi pe pictura bisericii Trei Ierarhi din Iaşi. Din 1921 svastica devine simbolul mişcării antisemite în Germania. La noi a fost semnul Ligii Apărării Naţional Creştine a prof. A. C. Cuza, şi a Partidului Naţional Creştin.

Utilizarea svasticii a devenit interzisă în majoritatea statelor europene, în România pedepsindu-se cu închisoare.

Populaţiile din Valea Indusului (Pakistanul de azi), celţii, grecii şi religii ca hinduismul, budismul şi jainismul folosesc şi azi acest simbol care semnifică protecţia divină, razele benefice ale soarelui.

CRUCEA

Simbolul de căpătâi al creştinismului, reprezentând pătimirea, moartea şi Învierea Domnului, identificată dintru început ca fiind "semnul Fiului Omului" (Matei 24, 30), crucea arată calea urmării lui Hristos (imitatio Christi).

Este un vechi simbol cosmic mult anterior apariţiei creştinismului care reprezenta soarele şi armonia contrariilor. Punctul de întretăiere a braţelor ei simboliza centrul universului. Cele 4 braţe indicau cele 4 puncte cardinale.

Era simbolul păgân al Zeului Soare Ra, divinitatea egipteană supremă.

Denumirea are etimologie latină: ***crux - ucis.*** Termenii "stauros" (în greacă) şi "crux" (în latină) însemnau însă numai stâlpul vertical (crux simplex) de lemn, pe care mulţi condamnaţi la moarte erau răstigniţi.

"***Cuvântul grecesc pentru cruce, <<stavros>>, însemna în sens propriu tot un stâlp vertical sau un element al unui gard, de care se putea atârna vreun lucru oarecare,*** *sau care se putea folosi pentru a împrejmui o bucată de pământ. (...)*

Şi la romani termenul <<crux>> (din care derivă cuvântul «cruce») pare să fi avut la origine sensul de stâlp vertical"

(The Imperial Bible Dictionary).

Romanii au preluat metoda execuţiei pe cruce de la cartaginezi.

Creştinismul a prefăcut crucea dintr-un instrument de tortură, aducător de moarte, într-un obiect sfânt, dătător de viaţă.

Închinându-se Jertfei şi Învierii Domnului, creştinii au făcut analogia între forma crucii şi poziţia de rugăciune cu braţele întinse, iar străvechiul simbol al victoriei soarelui asupra forţelor întunericului a devenit semn al mântuirii şi al biruinţei întru Hristos, "Soarele Dreptăţii".

Cinstirea Crucii a căpătat o pondere deosebită mai ales după ce împărăteasa Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, a descoperit la Ierusalim lemnul crucii de pe Golgota (la anul 326). **Constantin** însuşi adoptase deja crucea ca emblemă pentru steagurile şi monezile sale după ce la anul 312, când îl înfruntase pe rivalul său Maxenţiu, semnul crucii i se arătase pe cer, ca făgăduinţă de biruinţă ("***In hoc signo vinces" – "Întru acest semn vei învinge***"). El a ridicat în inima Romei o cruce impunătoare (prototipul troiţelor de mai târziu).

Sinodul al şaptelea ecumenic (Niceea, 787) a stabilit definitiv că modul de cinstire al Crucii este asemenea cu cinstirea icoanelor, ea reprezentând semnul distinctiv şi plin de putere al credinţei şi evlaviei creştine.

Bisericile creştine tradiţionale sunt construite în formă de cruce şi poartă crucea în vârf, ca semn

distinctiv şi sfinţitor.

Canonul prevede ca orice fel de cruce să fie sfinţită înainte de a i se da o destinaţie sau alta.

Câteva tipuri de cruci:

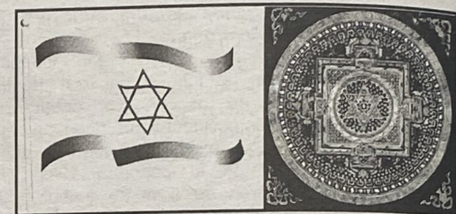
- Crucea greacă / ortodoxă, cu 4 braţe egale: + (totodată simbolul actual al Crucii Roşii).
- Crucea slavă/rusească (cu 6 braţe laterale, cele de la bază fiind înclinate),
- Crucea latină / catolică (crux immissa), cu 4 braţe inegale: (stâlpul vertical mai lung). Este forma cea mai răspândită la ora actuală.
- Crucea celtică (cu un cerc în mijloc),
- Crucea Sfântului Andrei (în formă de X),
- Crucea trilobată (cu extremităţile în formă de treflă),
- Crucea gamată - Svastica (vechi simbol păgân).

STEAUA LUI DAVID

Deşi hexagrama e azi simbolul primar al statului Israel, reprezentând Scutul lui David, originea ei e mult mai veche.

Prima consemnare istorică a utilizării acestui simbol de către evrei datează din anul 1018 e.n.

Templele indiene, datând cu mii de ani înaintea erei noastre, aveau reprezentate hexagrame (unele alături de svastici) care le împodobeau la exterior. Hinduşii utilizează hexagrama în mandala (simbol ritualic, reprezentând Universul), pentru a ilustra chakra inimii. În "Cartea tibetană a morţilor" există

imagini cu svastici desenate în interiorul unei hexagrame, care simbolizează forţa creatoare a Universului.

Steaua lui David, numită în limba ebraică "Maghen David", adică "Scutul lui David", este unul dintre cele mai cunoscute simboluri iudaice.

Nu se ştie exact cum s-a trecut de la numirea de "scut" la aceea de "stea". Această "stea" este alcătuită din două triunghiuri echilaterale suprapuse, unul având baza în jos, iar altul fiind răsturnat, cu vârful în jos.

Cu toate că acest semn este întâlnit încă din sec. al VII-lea î. Hr. ca şi inscripţie, nu este amintit în nici una dintre cărţile canonice antice iudaice.

Într-o perioadă de timp bine izolată, anume între sec. VII-IV î. Hr, acest semn a fost folosit de evrei, dar nu numai, ca simbol magic.

În antichitate şi în Evul Mediu evreii nu au avut alt simbol naţional sau religios, în afară de menora (sfeşnicul cu şapte braţe) şi de leu (animal simbolic). După cum vom vedea mai jos, până în anul 1648 evreii nu au folosit semnul numit astăzi "Steaua lui David".

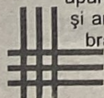
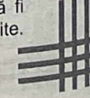
Cea dintâi folosire oficială a semnului numit astăzi "Steaua lui David" a avut loc în anul 1648, în localitatea Praga. Spre sfârşitul "războiului de 30 de ani", Praga era asediată de armata suedeză. La apărarea ei a contribuit şi o unitate de evrei, iar suedezii nu au reuşit să ocupe oraşul. Drept mulţumire împăratul german Ferdinand al III-lea a hotărât să atribuie steaguri de onoare şi alte decoraţiuni tuturor unităţilor militare care au ajutat la apărarea localităţi. Evreii de la curtea din Viena nu au ştiut ce semn să aleagă pentru a fi aşezat pe steag. În urma cercetărilor făcute de iezuiţii din Viena a fost găsit un simbol evreiesc adecvat.

Ei au pornit de la premisa că regele evreu David trebuie să fi avut imprimate pe scutul de luptă prima şi ultima literă din numele său, anume litera "D".

Potrivit arheologiei biblice iudaice, se ştie că în jurul anului 400 î. Hr. alfabetul evreiesc a suferit mai multe modificări, din antica limbă aramaică. S-a constatat că în vechiul alfabet ebraic litera "D" era reprezentată sub forma unui triunghi echilateral, precum este scrisă astăzi litera "D" (delta), în alfabetul grecesc.

În urma acestor concluzii, cele două litere "D", adică cele două triunghiuri echilaterale, au fost suprapuse, dând astfel naştere semnului numit "Scutul lui David". Cu ocazia mai sus amintită, ei au pus pe steag simbolul "Scutul lui David".

Acest model geometric (două triunghiuri simetrice suprapuse) era folosit pentru a întări scuturile de luptă ale evreilor; o asemenea structură de rezistenţă permitea scutului să nu poată fi îndoit ori deformat de loviturile primite.

Scuturile construite astfel, având şase puncte de rezistenţă, erau deosebit de puternice.

Datorită menţionării în Talmud a schimbării alfabetului ebraic, rabinii au acceptat şi ei interpretarea şi istoria semnului davidic, mai ales că există oarecare asemănări între steagul Israelului şi eşarfa de rugăciune evreiască.

Rapid noul semn iudaic s-a răspândit în comunităţile evreieşti din oraşele de lângă Praga, iar mai apoi în toate sinagogile. În anul 1656 simbolul a fost gravat pe o piatră, spre a delimita cartierul evreiesc din Viena.

Odată cu răspândirea semnului "Scutul lui David", în conştiinţa evreilor, el a căpătat şi unele potenţe magice.

Începând cu anul 1897 steaua lui David este adoptată ca simbol al sionismului.

Mişcarea sionistă nu a utilizat însă "Scutul lui David" până la moartea fondatorului ei, Teodor Herzl. Pe steagul lui Herzl era înfăţişat un leu furios înconjurat de şapte stele cu câte cinci colţuri. David Wolfsohn însă, succesorul lui Herzl, a primit însă acest simbol fără nici o reţinere.

La ordinul lui Wilhelm Frick în perioada nazistă toţi evreii din Germania au fost obligaţi să poarte în piept o stea galbenă cu şase colţuri, cu înscrisul "iudeu". În sept. 1941 un asemenea ordin s-a emis şi în România, dar nu a fost pus în practică, în urma întâlnirii preşedintelui Uniunii Comunităţilor Evreieşti cu mareşalul Ion Antonescu, el fiind anulat în aceeaşi lună. În teritoriile româneşti cedate însă evreii au fost siliţi să poarte însemnul.

OBELISCUL

Monument comemorativ de origine egipteană, alcătuit de obicei dintr-un singur bloc de piatră acoperit cu inscripţii, era considerat element de legătură între lumea oamenilor şi lumea zeilor, la fel ca şi piramidele, şi era dedicat de egipteni celui mai important zeu al lor, zeul-soare Ra.

Obeliscul e un pilon înalt, cu patru laturi ce se îngustează la vârf sub forma unei piramide. Se construia în amintirea unor evenimente istorice sau în cinstea unor monarhi. Acest obicei antic l-a preluat şi societatea contemporană, ridicându-se obeliscuri. Atunci când cele mai mari oraşe din lume şi-au declarat independenţa, acestea au decis să ridice obeliscuri, ca simbol al puterii lor depline. De aceea acest monument păgân poate fi întâlnit azi în multe oraşe importante din lumea creştină, musulmană, budistă etc.: Roma, Londra, Paris, Istanbul, Washington, Montreal, Dublin, Delhi, Buenos Aires, Jakarta, Rio de Janeiro, Phenian.

LUNA

Luna e unul dintre cele mai vechi simboluri ale umanităţii, reprezentând aspectul feminin al vieţii venerat sub forma zeiţei elene Artemis al cărei cap era întotdeauna înconjurat de lună. În timpul Imperiului Roman acelaşi simbol a însoţit-o pe Diana, zeiţa vânătorii şi a Lunii.

Deşi utilizarea simbolurilor sfinte e interzisă prin lege la musulmani, luna împodobeşte steagurile câtorva naţiuni de această religie, şi a fost adoptată pentru a simboliza credinţa islamică.

OCHIUL LUI HORUS

E un simbol antic egiptean, de protecţie şi putere regală. Acest simbol sacru se regăseşte pe aproape toate operele lor de artă. Era considerat o sursă de fluid magic, ochiul-lumină purificator.

Egiptenii l-au înfăţişat pe Horus, zeul protector al ţării lor, cu un singur ochi, înconjurat de raze de soare, în timp ce în budism, "ochiul lui Dumnezeu" înseamnă porţiunea deschisă din vârful piramidei, poarta Soarelui, care e conştiinţa divinităţii.

Întâlnit în diferite arii culturale şi religioase, dar fără a avea acelaşi conţinut, ochiul – numit uneori **"ochiul lui Dumnezeu"** sau "ochiul atoatevăzător" – **este, în iconografia ortodoxă, un simbol controversat.**

Ca imagine poate fi întâlnit în diferite ipostaze în vechile religii păgâne, iar prin adopţie îl regăsim în simbolistica unor organizaţii pseudocreştine, pentru ca în cele din urmă frecvenţa prezenţei lui în cultul creştin să nu mai surprindă pe nimeni.

Deşi prezentă în textele biblice, iar în cele liturgice şi patristice de aproape două milenii, reprezentarea plastică a ochiului nu a fost acceptată ca simbol şi în iconografia ortodoxă.

Mulţimea reprezentărilor "ochiului lui Dumnezeu" care inundă spaţiul liturgic ortodox începând cu sec. al XVIII-lea (secolul răspândirii masoneriei) este rezultatul unei "mode", nu consecinţa unor dezbateri şi hotărâri canonice ale Bisericii. De exemplu ochiul lui Horus sau ochiul atotvăzător se află deasupra porţii de la intrarea în curtea Mânăstirii Neamţ *(imaginea de mai jos)*.

Factorul politic a impus noile însemne sigilografice şi heraldice ale cancelariei unui stat

care îşi anunţa despărţirea de Biserică, context în care, din inerţie sau neştiinţă, întrebuinţarea cu aceeaşi necântărită râvnă şi în mediul eclezial a acestui simbol a avut un impact suficient de puternic pentru ca şi astăzi "ochiul lui Dumnezeu" să fie considerat de către unii un simbol bisericesc.

Istoria artei plastice nu abundă în lucrări în care imaginea ochiului să fie un subiect prea curtat pentru conţinutul său de idei şi semnificaţii, excepţie făcând unele curente artistice mai avangardiste care i-au exploatat mai frecvent potenţialul plastic şi semantic.

Paralel cu arta creştină şi chiar cu mult înainte de creştinism, ochiul poate fi întâlnit ca imagine plastică în arta cultică a mai multor popoare, Egiptul antic având – prin sistemul de scriere hieroglific – un renume în ce priveşte densitatea reprezentărilor.

Inexistentă în cultul Bisericii până în preajma Revoluţiei Franceze, imaginea ochiului poate fi identificată sub diferite forme – ca simbol al unor sisteme de gândire cu aspiraţii religioase, diferite doctrinar de religia egipteană – în imagistica manualelor medievale de alchimie, astrologie, cabală şi magie, pentru ca mai apoi să migreze în însemnele heraldice ale unor confrerii pseudocreştine şi organizaţii politice din Apusul Europei. De aici, datorită unor conjuncturi politice precum şi apariţiei şi răspândirii tiparului, simbolul ochiului pătrunde şi în fondul imagistic al cultului creştin apusean, de unde migrează şi la noi, încercându-se în acest sens o adaptare, înlocuindu-i-se vechiul său bagaj de semnificaţii cu un nou conţinut dogmatic.

Greu de prins în cadrele iconografiei ortodoxe, atât din punct de vedere stilistic cât şi din punctul de vedere al conţinutului doctrinar, imaginea ochiului poate fi, în funcţie de apartenenţa religioasă, un simbol, un talisman sau chiar o zeitate.

Marcat de o puternică ambiguitate semantică, simbolul ochiului încadrat într-un triunghi se prezintă ca o imagine ce pretinde că ar exprima dogma Sfintei Treimi, providenţa divină sau prezenţa Tatălui Ceresc, şi aceasta doar pentru faptul că triunghiul are trei laturi sau pentru că numeroase lucrări cu caracter religios fac apel la expresia scripturistică "ochiul Domnului". Urmând aceeaşi logică am putea şi noi invoca argumentul cantităţii, prin care să demonstrăm faptul că frecvenţa cu care apare expresia "ochii Domnului" (pluralul) în Sf. Scriptură este cu mult mai mare decât apare "ochiul Domnului" (singularul), caz în care mai legitim ar fi ca în interiorul triunghiului să fie reprezentaţi doi ochi.

Dar nici înlocuirea ochiului din triunghi cu doi ochi sau cu inscripţia tetragramei YHWH n-ar legitima acest simbol ca fiind unul creştin.

De asemenea, este inutil să mai punem problema considerării imaginii ochiului ca o referire simbolică la vreo persoană, deşi există pretenţia că ar reprezenta chiar Persoana Tatălui.

Dacă pe Dumnezeu Tatăl nimeni nu L-a văzut vreodată decât prin Chipul Fiului (Ioan 1,18), privind acest simbol putem constata absenţa numelui, a chipului, de fapt chiar absenţa persoanei, care este înlocuită cu un fragment anatomic a cărui căutătură ciclopică răzbate din decupajul triunghiular ce lasă mai degrabă impresia că eşti pândit şi nu privit.

Biserica a transformat multe dintre simbolurile păgâne care puteau avea, printr-o convertire de sens, semnificaţii şi conotaţii creştine. **Cu toate acestea, în ceea ce priveşte simbolul ochiului, Sfinţii Părinţi egipteni din primele veacuri creştine – care ar fi fost cei mai în măsură şi ar fi avut mijloacele cele mai la îndemână să convertească acest simbol din mitologia egipteană într-un simbol creştin – n-au făcut-o.**

Dacă simbolul, domesticit în cultul iudaic, ajungea doar să indice, icoana urma să întrupeze.

Investitura simbolului este limitată şi depăşită de noua realitate teologică pe care o aduce şi o presupune icoana.

Conţinutul icoanei, esenţial legat de figura lui Hristos, nu putea fi suplinit prin simbolismul abreviat al artei creştine din primele veacuri.

Simbolul tatonează icoana fără a putea vreodată s-o înlocuiască.

Dacă simbolul eliberează privirea de experienţa lumii, icoana o sfinţeşte datorită dumnezeirii Prototipului său invizibil.

Sfinţii părinţi arătau că "pentru vehicularea simbolului nu era nevoie de Revelaţie", de aceea încercarea de a implanta noi simboluri, străine de duhul Ortodoxiei în pictura bizantină, după mai bine de un mileniu de la constituirea canonului iconografic, este un abuz.

Chiar dacă am admite că imaginea "ochiului lui Dumnezeu" ar fi un simbol creştin (ceea ce nu este cazul), aceasta ar însemna de fapt o revenire neîntemeiată către simboluri, umbre şi prefigurări ce exprimă nedeplin prezenţa şi arătarea desăvârşită a lui Hristos, aşa cum ni Se revelează în icoana Sa.

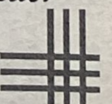
Să ne reamintim că liderii mondiali s-au fotografiat la Paris, pe 11 ianuarie 2015, după atentatul Charlie Hebdo, sub forma "ochiului în piramidă", simbolul Illuminati! Vor astfel să ne arate cine sunt cu adevărat...

continuare în numărul viitor

Surse: www.buletindecarei.ro, www.crestinortodox.ro

Pagină realizată de Cuibul "Nicador"

Diverse

CE SCRIAU FOŞTII DEŢINUŢI POLITICI ÎN "GLASUL PATRIEI"

LA CASA MEMORIALĂ "N. BĂLCESCU"

ION DUMITRESCU-BORŞA

Călătorind pe şoseaua, frumos asfaltată, de la Piteşti la Rm. Vâlcea, trecând pe lângă sondele de petrol din Drăganu — zăcăminte nu demult descoperite — parcurg în serpentine două dealuri acoperite cu păduri de stejar şi urc pe coasta Olarului, deasupra Vărzarului. De aici, spre nord-est, pot să admir în voie vârful Negoiului, veşnic acoperit cu zăpadă, iar spre sud-vest văd strălucind, în razele argintii ale soarelui, şerpuirile râului Topolog. Priveliştea este panoramică.

După ce trec podul peste apa Topologului, apucând la stânga pe şoseaua Timoc - Cocoru, ajung curând în comuna Bălceşti, satul copilăriei lui Nicolae Bălcescu.

O alee frumoasă, pe marginea văii, suie până sub poalele Gruiului. Aici, într-o poiană cu verdeaţă şi trandafiri, se află locuinţa părintească a marelui nostru înaintaş.

În cerdacul casei, pe o placă de marmură, este săpată, cu litere aurite, inscripţia: "Ziditu-s-a acest conac în comuna Bălceşti de pe Topologul din Argeş, la începutul veacului al XIX-lea, de către serdăreasa Zinca Bălcescu, drept locuinţă pentru Domnia-Sa şi copiii ei; Costache, Marghioala, Nicolae, Sevastiţa şi Barbu. Aici a locuit, apoi, ca moştenitoare, până la săvârşirea din viaţă, fiica sa Sevastiţa Bălcescu (1889), prietena şi sfetnica fratelui ei Nicolae, marele patriot şi istoric mort în surghiun la Palermo (1852), în urma revoluţiei din 1848. Dumneaei i-a păstrat aici actele şi documentele lăsate la plecarea sa în pribegie, predate apoi după moarte Academiei Române..."

În cimitirul satului, aşezat lângă conac, aflu o cruce mare de marmură; ea arată locul din tinda

Glasul PATRIEI
Organ al Comitetului Român pentru Repatriere
Anul XII Nr. 8 (407) București 10 martie 1967

bisericuţei de lemn unde a fost îngropată Sevastiţa Bălcescu, născută la 18 februarie 1818.

Un portret vechi ni-l arată pe copilul Nicolae, o mână de om slăbuţ, negricios, cu ochi mari şi faţa prelungă, semănând mai mult cu mama sa căreia îi moştenise şi caracterul. Bătrâna nu ştia că băieţaşul acela, pe care-l ţinea strâns de poala ei, peste 27 de ani va duce mai departe, în fruntea poporului, răscoala lui Tudor Vladimirescu.

În satul acesta şi-a petrecut copilandrul cu priviri de foc vacanţele pline de soare şi cer albastru. De-aici pleca adeseori la mănăstirea Curtea de Argeş pentru a citi cronicile şi letopiseţele scrise de episcopul Ilarioh, prietenul lui Tudor Vladimirescu. De-aici a purces să cutreiere meleagurile Ţării Româneşti şi ale Transilvaniei, culegând tot ce-l interesa şi îi cerea sufletul lui de mare patriot...

În anul 1948 locuinţa copilăriei lui Bălcescu a devenit casă de creaţie a scriitorilor; nu demult s-a hotărât transformarea ei în muzeu.

Găsesc pe pereţii istoricei case portrete şi tablouri de familie; în vechea bibliotecă acte şi documente, manuscrise, ziare şi cărţi grăiesc despre marele suflet de luptător al lui Bălcescu. Astăzi profeticele sale cuvinte s-au împlinit întocmai "...toţi românii vor fi una şi liberi şi fraţi"... *(N. n.: Vaaai! Asta e "dovada "colaborării cu Securitatea"!)*

În sat, ţăranii săraci de altădată au case mândre şi frumoase. Străbat uliţele curate şi văd clădiri mari, ridicate în ultimii ani: şcoala elementară de 8 ani, căminul cultural, cu bibliotecă şi sală de spectacole, dispensarul, magazinul universal şi cooperativa agricolă, purtând numele lui Nicolae Bălcescu. *(N. n.: Foarte grav! A zis că s-au ridicat clădiri în timpul comunismului? Să fie şters din istoria legionară!)*

La răscrucea drumurilor se va ridica un bust al marelui patriot, mărginit de o fântână arteziană, alimentată de apele izvoarelor de pe valea Bălceasca.

Bătrânii satului, ca Petrică al Badii şi Marin Marinică, mai spun şi azi poveşti — auzite de la bunicii lor — din viaţa şi copilăria lui Bălcescu şi evocă memoria acestuia. Dar cele mai vii mărturii despre viaţa şi lupta lui înflăcărată vor rămâne peste timp exponatele din casa memorială, la care tineretul nostru şi generaţiile viitoare se vor opri cu smerenie, împărtăşindu-se din înaltul exemplu de luptă şi abnegaţie al marelui bărbat.

"Glasul patriei" din 10 martie 1967

***

ARBORII

RADU GYR

În brazi, în paltini, în stejari,
eu am părinţi şi fraţi şi neamuri.
Nu frunze tremură pe ramuri,
ci numai ochi adânci şi mari.

Toţi dacii de la rădăcină
ard în molizi, sub largi cununi.
Pe cer, cu vârfuri de goruni,
scriu uricarii, cu lumină.

În frasin, ca-ntr-un vechi altar,
slujeşte încă un vlădică,
în creanga dârză se ridică
o mână aspră de plugar.

Iobagii cresc din răzvrătire în fagi,
alături de plăieşi.
Câte-un bunic, câte-un uncheş,
aud în orice plop subţire.

Zugravi de vis ori octoih
şoptesc prin scorburi, către seară,
lângă poeţi care-nălţară
albastră flacără de stih...

Şi eu, totuna cu străbunii,
în cel de mâine cel de azi,
voi murmura în ulmi şi brazi,
cu toate foşnetele lunii.

"Glasul patriei" din 20 noiembrie 1968

***

ION CREANGĂ

RADU GYR

Mâţele, lângă prichiciul vetrei,
zburdă încă după motocei
şi tu, Nică-a lui Ştefan a Petrei,
tot mai farmeci pupăza din tei.

Tot mai râzi c-o snoavă sau c- o şagă
în bordeiul tău din Humuleşti
aromând în grai Moldova-ntreagă
şi sfinţindu-i raiul în poveşti.

Tot mai prinzi bondarii în ceasloave
şi-n păduri asculţi privighetori,
dascăle de basme şi voroave,
cu potcapul plin de aurori...

Ţi-a zburat cocoşul de pe-o filă,
cu punguţa-n cioc de giuvaer,
iar tu creşti, ca Păsărilă-Lăţi-Lungilă,
dincolo de stele şi de cer.

Capra cu trei iezi de altădată
duce-n ţâţe-acum azur şi rod.
Astăzi pe obrazul lui Moş Ion Roată
stă sărutu-ntregului norod.

....

Şi tu luminezi din sfătoşenii,
rezimat de-naltul lunii disc,
lângă Eminescu, prin milenii,
fulgerând ca două frunţi de pisc.

"Glasul patriei" din 10 decembrie 1964

Pagină realizată de Emilian Dumitrescu

Diverse

O VIAȚĂ DE MARTIR

La 1 februarie 2015 ar fi împlinit 86 de ani. Dar n-a fost să fie așa!

Pe **GRIGORE CARAZA** n-au reușit să-l înfrângă cei peste **21 de ani de temniță**, nici trădătorii și nici cozile de topor după eliberările din temnițe, ori cei care i-au confiscat viața prin izolare după repatriere ca să rămână un veșnic exilat, să nu mai poată rosti adevărul.

Iată ce am putut afla de-abia acum, de la o cunoștință comună, despre moartea lui, survenită la finele anului trecut: în timp ce se odihnea, ca de obicei, pe o bancă din apropierea blocului în care locuia, **un om al străzii** s-a așezat lângă el. A urmat o scurtă discuție obișnuită, calmă, și deodată individul s-a ridicat, l-a înșfăcat pe Grigore și l-a trântit cu putere pe asfalt. După o oră a fost ridicat și transportat cu Salvarea la spital, unde s-a constatat că avea fractură de bazin. **Se pare că acel om al străzii avea o forță herculeană!** Grigore Caraza s-a stins în spital la sfârșitul lui 2014, după o lună de suferință. De parcă nu-i fusese de-ajuns calvarul ***"Aiudului însângerat"*** pe care l-a descris după revenirea în țară în **cartea cu același nume.**

Cumplit destin! Să-l rememorăm împreună.

În 1948 este nevoit să-și întrerupă cursurile la Școala Normală "Gh. Asachi" din Piatra Neamț din cauza situației materiale grele a familiei și devine **învățător** în satul Călugăreni, aparținător comunei natale. **În 1949 pune la cale organizația anticomunistă "Frăția de Arme"** împreună cu un fost coleg de liceu, Pamfil Sălăgeanu. Organizația atrage numeroși membri și simpatizanți în toată Valea Bistriței, de la Borca la Pipirig, de la Târgu Neamț la Boroaia. Sunt **trădați** de un student care s-a dovedit a fi omul Securității, Valentin Blăgescu. Grigore este arestat pe 31 august, la trei zile după Sălăgeanu. Este dus în arestul Securității Neamț, anchetat și bătut crunt pentru a recunoaște că a fost capul unei organizații de tip legionar. Rezistă și nu-și trădează camarazii.

Arestații sunt transferați la închisoarea Galata din Iași și pe data de 18 febr. 1950 are loc procesul. Prin sentința nr. 66/1950 Tribunalul Militar Iași îl condamnă la 8 ani de închisoare pentru crima de uneltire contra ordinei sociale și la 3 ani închisoare corecțională pentru delictul de deținere de material interzis. Este dus la **Aiud.** Această temniță, ridicată din ordinul Mariei Tereza pentru osânda românilor ardeleni, era socotită ca cea mai severă din sud-estul Europei. Aici avea să-și petreacă Grigore anii tinereții, 18 la număr, din cei 21 de detenție.

Eliberat în ianuarie 1957 nu ajunge acasă, ci în satul Răchitoasa din Bărăgan, cu **domiciliu obligatoriu.** Aici continuă să dea de furcă autorităților. Este arestat și **condamnat tot pentru crimă de uneltire, de această dată la 23 ani muncă silnică.** Retrăiește calvarul de la **Aiud** până la 1 aug. **1964.** Aici i-a cunoscut pe Nichifor Crainic și Radu Gyr care îi spuneau că prin memoria lui ieșită din comun era o adevărată bibliotecă pentru volumele lor de poezii și că, tânăr fiind, trebuia să le scoată cu el în afara închisorii. A învățat sute de poezii. Când a ieșit de-acolo avea în memorie peste 10.000 de versuri ;

În 1966 reușește să-și reia studiile liceale la fără frecvență și seral. Are dese conflicte, în special pe teme religioase ("subversive") cu profesorul de filosofie. Intră astfel din nou în vizorul Securității.

În 1970 este arestat și face șapte ani de închisoare, pentru propagandă împotriva orânduirii comuniste. Desigur, tot la Aiud. Unde în altă parte?! Părăsește definitiv Aiudul la 1 august **1977**, iar în septembrie se reînscrie la liceul "Petru Rareș" pentru încă 2 ani de școală (între timp cursurile serale se măriseră la 5 ani). Așa a ajuns să obțină diploma de bacalaureat la vârsta de 55 de ani, după 18 ani de școală.

În mai 1980 ia calea exilului în S.U.A, unde în 1986 dobândește cetățenie americană. La 28 iunie 1995 se căsătorește cu profesoara de istorie Rodica Terbescu. Se repatriază în iulie 2001, după 21 ani de exil. Ca o recunoaștere a suferințelor îndurate în temnițele comuniste și a luptei lui de o viață contra unui sistem criminal i se acordă titlul de cetățean de onoare al comunei natale (Poiana Teiului) și al municipiului Piatra Neamț.

Grigore Caraza (în mijloc); în dreapta, Viorel Tocan

În perioada 2005-2009 susține numeroase conferințe tematice, în județul natal și în altele din țară, precum și în Basarabia și Bucovina. În vara lui 2010 participă la Întrunirea comemorativă a martirilor luptei anticomuniste de la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, unde devine membru al Mișcării Naționale de Rezistență și apoi președinte de onoare al Mișcării, succedându-i Elisabetei Rizea.

În iarna ultimului său an din viață l-am ținut la curent cu frontul de luptă împotriva proiectului Roșia Montană și a gazelor de șist. Ne-a rugat să transmitem îndemnul său adresat sătenilor din Pungești: "Nu uitați că doar unirea face puterea Sub semnul credinței, nu cedați!"

Ileana și Viorel Tocan

***

CE SCRIAU FOȘTII DEȚINUȚI ÎN "GLASUL PATRIEI"

CHILIMUL OLTENESC - NICHIFOR CRAINIC

Comuna Tismana, în vechime sediul unei Bănii oltene, e azi un centru unde se actualizează arta noastră folclorică. Aici funcționează încă din 1950 cooperativa casnică cu același nume care, începând cu 27 de membri, a izbutit să câștige peste 800 de colaboratori permanenți. Cei mai mulți dintre ei sunt femei și fete din sat și din comunele vecine Godinești și Pocruia, cu gustul lor subțiat de datină și îndemânare artistică la țesături și cusături. Artizanatul a luat în România un avânt pe care nici cei mai înflăcărați admiratori ai geniului popular n-ar fi putut să-l bănuiască. Fiece regiune din țară, unde a înflorit o varietate din bogatul nostru tezaur folcloric, își are acum centrul cooperatist care pune din nou în circulație acest tezaur definitoriu pentru specificul artistic al poporului nostru.

Dacă e lucru netăgăduit că, sub impulsul romantismului european, Vasile Alecsandri a inaugurat culegerea poeziei populare și vechea Academie Română a stimulat necontenit această acțiune, dacă e de netăgăduit că în anul 1927 s-a înteneiat Arhiva Fonogramică imprimând peste 30.000 de cântece, Institutul de Literatură și Folclor, creat de noua Academie, a trecut la studiul sistematic al materialului adunat, fără să piardă din vedere că plăsmuirile populare sporesc continuu, inspirate de noile transformări ale vieții contemporane. Folclorul nu constituie numai un studiu al trecutului. In concepția nouă, el este o forță artistică vie, menită să înfrumusețeze viața actuală și să împrumute autenticitate creațiilor culte. In afară de numeroasele publicații, culegeri și studii, care îl răspândesc în librării și biblioteci sau discoteci, zeci de mii de formațiuni de amatori, încurajate prin concursuri și distincții, îl actualizează prin coruri, prin dansuri și prin varietatea pitorească a portului național. Cooperativele regionale de artizanat răspund astfel sarcinii de a îmbrăca festiv, în gustul milenar al poporului nostru, spectacolele artistice de amatori, participanții la manifestațiile publice și de a cultiva arta decorativă a căminului și a birourilor.

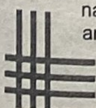
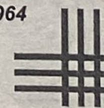
Și cum folclorul nostru, pe măsură ce e cunoscut, e mai admirat și mai cerut peste hotare, o piață largă de desfacere s-a deschis articolelor de artizanat care duc în lume faima ingeniozității artistice a poporului român. Cooperativa casnică Tismana se distinge prin faptul că aria de unde își culege izvoadele, pe care le reproduce și le stilizează, nu e numai regional oltenească, ci general românească. Producția ei e determinată și de necesitățile interne, dar și de comenzile numeroase venite din străinătate. Conducătorul ei tehnic ne-a desfășurat în față vraja unui bazar de țesături și cusături după modele din toată țara : costume naționale, covoare, ștergare, fețe de masă, casete, mape de birou și o mulțime de obiecte mărunte, toate împodobite minuțios de răbdătoarea și isteața mână de femeie. Unele merg în Franța și R.F.G. Altele sunt cerute în Polonia, în Italia și Austria. Altele în Olanda și Danemarca. Dar produsele de la Tismana trec și peste Atlantic, în Canada și Brazilia și, peste Marea Galbenă, în Japonia.

Cum suntem în Oltenia și ochiul s-a deprins să caute specificul regiunii, preferințele se opresc la costumul bărbătesc gorjan și la covorul oltenesc.

Costumul bărbătesc gorjan se distinge dintre toate variantele provinciale prin faptul că nu poartă cămașa pe dinafară. E de sus până jos croit din dimie fină, albă, candidă ca lumina solară, iar ca ornament nu îngăduie decât linia bătută a găitanului negru. Această discreție și această sobrietate coloristică îi dau un aer de eleganță domnească. O statură voinică îmbrăcată în el e o apariție de lumină, de puritate și de optimism. Nu e de mirare deci tendința actuală de a-l generaliza pe țară în spectacolele festive de cântec și de dans. Gorjanul poartă căciulă moțată ca dacii de pe Coloana lui Traian și ca Decedai în busturile de la Vatican. Tot astfel va fi purtat-o și străbunul Litovoi, care în aceste părți își avea voievodatul, pentru apărarea căruia a murit pe coclaurii Parângului.

Chilimul oltenesc, cum au observat nu o dată etnografii noștri, rezumă în chip magnific peisajul Olteniei. E un poem țesut din dragoste pentru ea. In decorația lui sunt absente motivele geometrice, vărgăturile paralele și romburile colorate, din covoarele transilvănene sau din velințele muntenești. Câmpul lui e un albastru unitar ca apa izvoarelor de munte sau un roșu dominant și dogoritor ca focul ciobanilor de pe plaiuri. Bordura fondului, lată de jur împrejur, e decorată cu vârfuri de ramuri în trei frunze, intercalate cu flori, rânduite după principiul repetiției. Urmează un chenar roșu dacă fondul e albastru și invers, deschis mai discret de flori și frunze. Spațiul din interiorul chenarului îl umplu ramuri mai bogate și alte motive florale, care acum apar în ciorchine. Inima chilimului e roșie dacă fondul e albastru sau albastră .dacă fondul e roșu, și pe ea se înscrie de obicei un ghiveci cu plantă înflorită. In rămurișul ei apar păsările, sau în locul ghiveciului siluete de animale identificabile. Alte ori în inima chilimului apare un contur de mănăstire. Dar frunza verde și floarea roșie sau albă sunt motivele decorative preferate. Un chilim cu fond albastru pare o bucată de cer, văzut din mijlocul codrului, cum se fărâmițează sus de freamătul bogat al frunzișului. Un chilim cu fondul roșu înfrunzit pare un incendiu în flăcările căruia ard fără să se consume ramurile verzi ale codrului. Sufletul poetic al oltencelor s-a exprimat plastic, cu măiestrie fără pereche, în chilimurile țesute, ca la Tismana, de mâinile lor.

"Glasul patriei" din 10 decembrie 1964

Presă legionară interbelică (XVI)

STUDENȚIMEA ȘI IDEALUL SPIRITUAL (I)

RADU GYR

Mă pregăteam pentru Bucureștii universitari, cu avânturi, dar fără zale, și gata de îngenuncheri la orice retezare a unei aripi de vis. Cu limpezimile apelor mele tulburate de bulgării zvârliți din afară. Temperament de răzvrătit și totuși timid și dibuindu-mă confuz. Cu o roată mare de aur și flăcări alergând prin mine, dar care nu avea osie. **Cu aspirații multiple dar fără axă centrală**; cu zeci de idealuri dar fără un ideal; ispitit în artă de insurecția noilor forme poetice față de dogmatismul clasicismului și de tradiție.

O, dar a venit curând, foarte curând, ***marea găsire de sine***. Au venit **ancorele și rădăcinile** de argint care l-au fixat pe tânăr într-o **disciplină spirituală!**

Crepusculului dezorientărilor i-a urmat intersecția tuturor planurilor interioare într-un punct central numit ideal: idealul unei generații.

În ciuda perioadei postbelice de agitație continuă, **de crunt materialism, de haos** și cinism, de superficialitate și de dezertări de la idealuri, tineretul cărturăresc român - singurul valabil prin contribuția-i spirituală - și-a aflat un echilibru prin ridicarea unui stindard comun, prin **închegarea unui front al generației noi, cu exponentul de bază: studențimea.**

S-a trecut de zece ani de când tineretul studențesc lucrează temeinic la adâncirea albiei idealului unic și la consolidarea digurilor sale de pază. Astăzi pe acest mare ***șantier al spiritului***, opera e aproape sfârșită. Cei peste zece ani de trudă au dus la o construcție de grele armături, și nu la un beteag prepeleag de șindrilă.

Trebuie rostit limpede: marea catastrofă care părea că amenință cu distracția generația tânără și care nu consta decât în absența - vremelnică, din fericire - a idealului comun de generație, a fost înlăturată.

Pentru a dărui un ideal etic și un ideal național tineretului cărturăresc, dar mai cu seamă pentru a-l constitui în ***generație*** - caracterizată prin **prezența unei singure axe de aspirații** - a trebuit să existe în universități, în afara prelegerilor universitare, o altă școală, mai adâncă, a spiritului, care să cimenteze valori într-o etică nouă și un crez nou.

Această școală, mijind în începuturi oarecum superficiale, manifestate extern printr-o reacție împotriva infiltrației evreiești în facultăți și câtva timp după aceea împotriva comunismului, a cărui fază inițială de incubație amenința chiar o parte din tineretul universitar, **a canalizat treptat energiile**, le-a dat o directivă în profunzime, un echilibru și o disciplină. O rară disciplină. N-aș vrea să întâmpin surâsuri de neîncredere, accentuând asupra acestei discipline. Mulți dintre domniile-voastre n-au avut cum și când s-o cunoască. Dar poate că tot au putut s-o întrezărească într-unul din aspectele ei: Congresul Studențesc de la Craiova din preajma sărbătorilor Paștilor. Energie și ordine. Ordine, fiindcă acesta era cuvântul conducătorilor studențimii.

Eu vin din mijlocul marii studențimi verzi, pe care o cunosc, căreia îi analizez, perpetuu, manifestările și care mă uimește prin transfigurarea, de câțiva ani încoace, a tineretului român. Cuvântul meu este sincer și relatează numai stări de fapt.

Evident, această luptă de seninătăți și bronzuri pentu o disciplină și un ideal, a mers paralel cu boicotul pornit de cei cuprinși de panică în fața încadrării tineretului într-un ideal de autentic naționalism, de purități morale și de lichidare a falselor valori și a formulelor dubioase. Era **boicotul unui politicianism meschin și corupt, alături de boicotul iudeo-masonic!** Ani de zile o "anumită" presă, aceea a Sărindarului, mistificatoare și potrivnică oricărui sfânt ideal românesc, a încercat să stropească numai cu mocirle azurul unui suflet nou care se năștea limpede și cu aripi de șoim.

Și peste toate zăgazurile și boicoturile noua generație și-a fâlfâit flamura și a călcat înainte spre consolidarea spirituală.

Au fost mărăcini, mârșăvii și sforării de culise care i-au stat în cale. . .Au fost prigoane lungi, cu ținte de bocanci scrâșnind pe tânără carne strivită; au fost pușcării largi și mucede, în care a bolit și a flămânzit - luni întregi - floarea tineretului românesc .

Dar acest tineret n-a mai putut fi înfrânt. **Acest tineret n-a mai căzut în genunchi, ca odinioară, la primele decepții.** Inima lui crescuse prea mare și suna acum ca un clopot de verde cleștar în freamăt adânc peste întreaga țară.

Acuma nu mai erau izolări și singurătăți, dezolări și dezorientări, simpli tineri răzlețiți și împrăștiați, tulburi și întrebându-se fiecare ce vor.

Acum era un tineret omogen, ferecat în fierul unei energii colective, construit sufletește și dinamic, ridicând o rezistență morală ca un bloc de cremene.

Un tineret înălțat la rangul de generație cu unitate de ideal.

De aceea pușcăriile în care s-a bolit și s-a murit chiar au fost senine.

De aceea cizmele care sfărâmau carnea tineretului prigonit au stârnit cântece și nu lacrimi. (...)

O structură sufletească nouă se ivise. Căci războiul făcuse marea scindare în două lumi: ***lumea veche,*** a celor rămași la dogme și fideli valorilor trecutului, și ***lumea nouă***, instinctiv revoluționară, dar revoluționară neomogen și disparat, fără a ști clar ce ideal urmărește impulsul ei spre reacție, ci numai călcând în picioare și negând trecutul.

De acest **haos moral**, la care s-a adăugat haosul economic într-un vârtej satanic, au profitat **pseudo-valorile** pentru a se introna pe treptele tuturor manifestărilor în viața de stat. Astfel, prin artificializare și prin îndepărtare de la morala naturii, prin costumarea în carnavalul unor false valori și teama de autenticul moral al vieții, **s-a ajuns la ipocrizia care, în mod fatal, avea să determine o reacție .**

Dar o reacție nu este întemeiată pe parități și reconstrucții morale, ci **e limitată la un anarhism de suprafață, fără obiective profunde; un anarhism de ceață, necreator și inutil dizolvant**, secundat de strecurările din umbră ale unor alte pseudo-valori, care, la clipe oportune, s-au constituit într-o falsă și putredă dominație și care amenințau printr-un pericol mult mai grav chiar ipocrizia vechii societăți, împotriva căreia pretextau că reacționează.

Lângă toate acestea, dezechilibrul politic.

Apariția **cangrenei omului politic postbelic**, cancerat de arivism, sterp de ideal, păpușar demagog, egocentric și mârșav în interese meschine, cu fața sub oribilul zâmbet de complezență al măștii democrației.

Iar imediat lângă democrația redusă la simpla pastișă grotescă, strâmbată și diformată până la parodie și caricatură, **ghearele roșii înaintând treptat, ale marxismului iudeo-bolșevic, camuflat** patetic sub evocarea unui martiriu proletar,într-o stângă reacționară, anarhic dizolvantă, cu doctrina sonoră de tinichea: materialism istoric!

Șovăirilor tânărului, determinate de toate corelațiile divulgate mai sus, **le-au urmat** coordonarea și echilibrul aspirațiilor, **disciplina spiritului și idealul** sub stindardul căruia s-a închegat ***o generație nouă.***

Sustras pericolului care-l amenința cu dezagregarea, tânărului i s-au deschis luminișuri și lucidități. **Necesitatea unui ideal comun i-a înflorit în suflet mai mult printr-o revelație mistică, decât printr-o simplă comprehensiune.**

Întregul trecut, străin și românesc, s-a deschis deodată, ca o magică ușă, iar permanența unui ideal s-a ivit înflorită în toate marile epoci ale istoriei, în toate marile evoluții ale spiritului omenesc.

Astfel în idealul istoric, s-au circumscris idealul elin și idealul latin. *Idealul elin, cu liniile de bronz ale efebului curgând în spirit și trup, și cu uriașa construcție a civilizației antice.*

Idealul latin, cu obiectivul politic al *creării statului* roman și-al expansiunii latinității.

Și lângă acestea:

Idealul Renașterii, cu admirabila-i sinteză de civilizație, contopind artele, știința și idealul politic și legând punte de azur cu marele trecut spiritual, al antichității.

Dar în același cadru istoric, idealul românesc al lui Mihai Viteazul, alături de toate celelalte înalte idealuri românești:

idealul lui Horia, Cloșca și Crișan;

idealul Domnului Tudor, sfârtecat, numai pentru soarele său și aruncat, ciosvârte înstelate, în fântâna Târgoviștei;

idealul bătrânilor cronicari, oftând și tânjind de visul contopirii neamului românesc;

idealul lui Șincai, cu picioarele sfâșiate de bolovanii pribegiei și cu marele-i vis atârnând în desaga din spinare care îi purta cronica;

idealul boierilor, fugăriți peste munți, numai fiindcă îndrăzniseră să visătorească frumos la unire;

în sfârșit, **idealul ciungilor și mutilaților din crâncenul Război de Întregire.**

Idealul lui Heliade Rădulescu, cu acel naiv dar admirabil îndemn la "scris". Idealul olimpian ca un cer de primăvară al poeziei lui **George Coșbuc**, sau acel tumultos și năvalnic, ca un torent carpatic, al liricii înspumate a lui **Octavian Goga**. Dar mai ales quintezența idealului artistic și românesc în poezia de curcubee și orgi marine, de viscole și ninsori lunare, a geniului nostru național: **Mihail Eminescu**. O serie de frământări, de curente literare și estetice, toate pentru un ideal!

Și, după idealul *istoric* și cel *artistic*, iată, rezumativ, galeria idealului *etic*, întrupat simbolic în:

a) etica ***eroului elin***, sintetizată, la rândul ei, în eroii lui Homer sau în sufletul de bronz al lui Leonida;

b) ***eroul creștin***, cu largile lui blajinități, pregătit oricând, pentru jertfă și granit sufletesc neclintit, creând o morală și-o spiritualitate nouă, urcând spre purități de asceză și transcendențe;

c) *eroul cornelian*, purificat în stalactită de voință și ideal moral, elevat peste mocirlele vieții;

d) ***eroul, atât de ridiculizat pe nedrept***, și atât de sublim în candorile naivității luminate de vis a lui Cervantes, sfânt ***Don Quichote***, umbră înstelată în goană eternă după vis, înfrânt de morile realității brutale.

e) *eroul moral al lui Carlyle*, lespede de cleștar pentru marile altare ale eticei;

f) *eroul ibsenian*, întruchipat în Brand, în acest Brand cu umerii necocârjați de viforele vieții; ca un cerc de fier în strașnica lui ținută morală, în neclintirea lui de bloc umano- ceresc;

g) ***eroul tolstoian***, turnat în minunatul Nekludov din "Învierea", descătușându-se, prin revelație mistică, de toate bunurile vremelnice și pământene, transfigurat interior și pornit spre ascensiuni de spiritualitate creștină;

h) și, în sfârșit, chiar în *eroul lui Jack London, acel "vagabond des etoiles"*, ocnașul condamnat la carceră grea, cu gleznele prinse în ghiulele de fier și brațele strivite în lanțuri, ajuns prin durerea continuă a cărnii, la amorțire și anulare trupească și la o limpezire neobișnuită a spiritului, la o evadare a sufletului din trup și la o siderală plutire pe drumul astrelor eterne..Admirabil simbol al sufletului deștelenit din suferință banală, în albă lunecare peste ea. *(continuare în numărul viitor)*

Biblioteca Academiei Române, 1935 - Conferință ținută în cadrul ciclului "Studențimea și idealul spiritual" organizat de Cercul Studențesc Doljean, 1935.

Selecțiuni de Vasile Păduraru

Moştenirea Codreanu (XII)

UN TRIBUNAL NEVĂZUT

Am văzut la B.B.C. un interviu luat unui domn istoric din New York, pe nume Ioanid şi nu mai ştiu cum, care printre altele **constata** - cu durere sau cu plăcere - ***că antisemitismul poporului român nu este de azi, de ieri,*** şi îl prezenta ca manifestându-se de la 1878, de la Conferinţa de Pace de la Berlin.

Despre cât de istoric o fi dl. Ioanid nu pot să fac nici o apreciere, lucrările d-sale nefiind de găsit în România, cu toate că este vorbitor de limbă română.

Sunt greu de stabilit două lucruri:

- dacă a fi istoric este sinonim cu a fi cercetător pentru stabilirea adevărului istoric,
- dacă, odată stabilit acest adevăr, are prioritate în faţa intereselor de trib sau de triburi.

Pentru a avea o bază temeinică, veche şi de demult, dl. Ioanid a ales ca punct de plecare anul 1878. Era după Războiul de Independenţă din 1877 când, aşa cum ştiţi, România, atâta cât era, a învins Imperiul Otoman într-un război pierdut de colosul rusesc cu picioarele de lut şi îşi cerea răsplata vitejiei şi sacrificiilor sale solicitând marilor puteri ale vremii recunoaşterea independenţei tânărului Regat al României sub sceptrul înţeleptului rege Carol I.

Recunoaşterea independenţei noastre a fost condiţionată de cancelarul Germaniei, Otto von Bismark, de acceptare pe pământul României a imigraţiei evreilor în număr nelimitat şi cu încetăţenirea necondiţionată.

Care era interesul Germaniei în situaţia dată vom discuta poate altădată şi, oricum, pentru noi era lipsit de importanţă.

Putea o Românie de câteva milioane de locuitori să suporte o năvălire străină fără a prevedea consecinţele tragice, economice, sociale, culturale etc., etc.?

Am zis "consecinţe tragice". Aoleu, m-am dat de gol că sunt "antisemit"! ***Ce firmă mi se putea pune dacă cei ce voiau să năvălească în România erau germanii, sau ungurii, sau bulgarii, sau ruşii? Antigerman sau antiungur*** *sau antibulgar* sau antirus (aici aţi nimerit)!

Dacă în decursul mileniilor de existenţă a noastră pe acest pământ ne-am apărat cu sabia în mână neamul, credinţa în Dumnezeu şi pământul în care stau înfipte rădăcinile existenţei noastre, tuturor li s-a părut normal şi tuturor li se pare un lucru nu numai logic, dar şi de mare laudă. Şi iată că de **la un moment dat tot ce părea în firea lucrurile pentru orice popor din lumea aceasta, a devenit o "*crimă contra umanităţii*"!!**

Trăgând o primă concluzie se poate stabili că în lumea aceasta dreptul de apărare a unui popor are totuşi îngrădiri sau, altfel spus, excepţiile confirmă regula - excepţia de faţă.

Dar să coborâm mai departe pe firul istoriei. Sărind peste vreme ajungem la **primul război mondial.**

Sacrificiile României, în oameni şi bunuri, întrec la proporţie sacrificiile oricărui participant la război.

Vine şi Conferinţa de Pace de la Versailles şi beţe în roate: nu se mai respectă angajamentele faţă de România decât dacă evreii care sunt pe teritoriu şi cei care vin în grupuri din Rusia post octombristă sau din Polonia ori de aiurea, sunt naturalizaţi în masă, necondiţionat.

Stai buimăcit şi te întrebi: DE CE?

De ce vin toţi în România, de ce marile puteri europene plus dl. Wilson preş. U.S.A. **sunt atât de interesaţi să îi împământenească la noi,** de ce o ţară de zeci de ori mai mică decât Statele Unite trebuie să "asimileze" într-o anumită perioadă de timp de zece ori mai mulţi imigranţi decât o face Congresul American în aceeaşi perioadă de timp?

Oare ce s-a întâmplat, suntem sălbaticii din inima pădurilor ecuatoriale şi trebuie să vină cineva să ne civilizeze? S-au descoperit zăcăminte de aur ca în California sau diamante ca în Africa de Sud?

Nu ştim. Eu cred că s-a constatat că aurul era în inima românului blajin şi conciliant şi că diamantele erau plaiurile româneşti inegalabile.

Urmarea se cunoaşte: **în România interbelică, paradoxal, problema de apărare de la pieire a fost nu a unui grup etnic minoritar, ci al grupului etnic majoritar.**

Dacă cineva încearcă să susţină altceva nu văd nici un motiv să acceptăm "de bună voie şi nesilit de nimeni" nişte minciuni cusute cu aţă albă.

Se practică şi s-au practicat dintotdeauna presiuni asupra guvernelor. Dacă nu s-a putut altfel, cei ce rezistau au fost corupţi, şantajaţi prin împrumuturi la nivel naţional sau şantajaţi ca persoane particulare. Altor conducători li s-a băgat pe gât o femeie care să-i transforme (dacă mai era nevoie) în criminali demenţi şi sadici. După cum mai vedem, pe unii îi calcă maşina, alţii în preajma alegerilor cad seceraţi de gloanţe şi multe altele. Şi totuşi vom vedea că popoarele luptă în continuare pentru ceea ce cred ele că reprezintă binele lor.

Iată că ajungem în **preajma celui de-al doilea război mondial.**

Ca o reacţie la pericolul bolşevic - şi aici mă refer în primul rând la pericolul intern, organizat prin Internaţionala Comunistă finanţată de Moscova, la rândul ei finanţată de unele asociaţii de bancheri şi mari bogătaşi ai lumii apusene - apar mişcările naţionaliste din Europa (şi nu numai).

Nu vreau să fac apologia acestor mişcări. A apărut una curată, motivată, absolut justificată, puternică şi creatoare. Aceasta a fost Mişcarea Legionară de până la asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu. Din păcate, înainte de zisul holocaust ea a dispărut de pe firmamentul politic românesc.

Să stabilim deci fără nici un dubiu: Mişcarea Legionară nu a fost niciodată implicată de nimeni în ceea ce unele cercuri de interese încearcă să crediteze sub denumirea de "Holocaust în România"!

Am făcut această subliniere pentru a declara că privesc şi încerc să deslueşesc această problemă nu ca legionar, ci ca un român oarecare; ca un bun român, căci socotesc pe cei ce îşi însuşesc multe vinovăţii inventate împotriva tuturor dovezilor şi împotriva intereselor naţionale ca pe nişte străini de neamul românesc.

Pe de altă parte, nu mă feresc de a declara că acest articol conţine punctul de vedere al Mişcării Legionare din România şi din lume. Specific aici că nu vorbesc în numele simiştilor şi nici în numele unor legionari care au făcut zeci de ani de puşcărie şi nu se mai pot detaşa de teamă în urma terorii şi chinurilor îndurate.

Nu cred că este necesar să mă apuc să înşirui din nou sutele de argumente produse de istoricii români şi de personalităţile care au preluat făclia adevărului şi au adus argumente suficiente pentru a demonta această încercare de incriminare a poporului român. Aici mă refer, bineînţeles, şi la prof. Ion Coja şi la a sa "Liga pentru combaterea antiromânismului".

Ceea ce mi se pare inadmisibil este că ni se cere să acceptăm această acuzaţie - dacă se poate chiar cu oarecare entuziasm.

Oare Înţelepţii din orice timp îşi pot închipui că impunerea prin forţa împrejurărilor a acestui neadevăr este benefică pentru poporul ales?

Dacă aşa judecă Înţelepţii este grav, căci înseamnă că au ajuns la convingerea că îşi pot permite orice. Nu uitaţi dureroasa zicală românească: "Cu cât mai rău, cu-atât mai bine"!

Oare trezirea resentimentelor face parte dintr-un plan? Să credem în această afirmaţie?

Să credem ce zice Biblia: "Pieirea ta prin tine, Sioane"?

Ştim că crimele contra umanităţii nu se prescriu, dar ne punem întrebarea: Dacă a existat holocaust în România, de ce nu a fost judecat la timpul potrivit, la fel ca Nurnbergul?

Cei ce ne acuză, cum vor răspunde la această întrebare? Poate România a stat ascunsă în Argentina sau în Amazonia şi acum am fost descoperiţi!

Dar în această situaţie **nu ni se face măcar cinstea datorată şi celui din urmă om, de a fi judecaţi?**

A existat un proces la instanţele internaţionale de justiţie care ne-a condamnat?

Cine are dreptul de a stabili acest lucru?

S-a văzut vreun tribunal care să aibă în compunerea sa numai acuzarea?

*Unde este **judecătorul? Unde este apărătorul?***

Cine hotărăşte, o bandă de foşti comunişti care au avut părinţii membri ai Partidului Comunist din România? (nota bene: nu "Partidul Comunist Român", ci "Partidul Comunist din România")

Se mai pune o întrebare: ***De ce înverşunarea aceasta împotriva ţării noastre?***

În timpul războiului, în alte ţări europene populaţia evreiască a avut de suferit mai mult decât la noi. Eu, ca om de pe stradă, mă întreb şi mă crucesc: De ce noi?

Să fie oare lucruri ascunse pe care nu le ştim, au existat planuri pe care noi le-am zădărnicit?

Dacă da, care sunt acelea, şi dacă da, ce vină are poporul român?

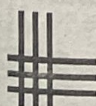
Vină colectivă? Unde s-a mai văzut aşa ceva?

Sunt prea multe întrebări şi, dacă nu ni se va da răspuns la toate, daţi-ne voie să ne îndoim de temeinicia acestei acuzaţii şi să o respingem cu cea mai mare hotărâre.

Declarăm că vom duce mai departe tactica de supravieţuire a poporului român dintotdeauna: niciodată nu vom ataca pe nimeni dar totdeauna **ne vom apăra şi atunci când aparent nu va mai fi nici o şansă de izbândă.**

"Cuvântul Legionar" nr. 16

Pagină realizată de Vasile Păduraru

CONFRUNTARE IUDEO – CREŞTINĂ

Într-una din zile a fost adus la sanatoriul închisorii **un evreu talmudist** cocoşat, foarte grav bolnav. Când a intrat în contact cu atmosfera din camera 4, **ura lui împotriva creştinilor s-a dezlănţuit violent:**

- Voi, creştinii, sunteţi vinovaţi de pogromul împotriva evreilor. Ne vom răzbuna după legea noastră!

I s-a răspuns:

- Dimpotrivă, creştinii sunt victimele directe sau indirecte ale evreilor. **Evreii** au ucis pe Hristos şi-i **prigonesc şi-i ucid pe creştini ori de câte ori au ocazia în istorie, ca să ajungă ei înşişi stăpânii lumii. Dar lumea modernă nu poate accepta guvernarea unui neam străin care se consideră Israel.**

- Noi suntem Israelul prin alegerea divină!

- Israelul este haric, şi nu născut dintr-o anume seminţie.

- Voi sunteţi antisemiţi şi prin asta nesocotiţi legământul dat de Dumnzeu poporului evreu!

- Antisemit nu a fost Hristos, ci Iuda, Ana, Caiafa şi poporul care a cerut răstignirea.

Antisemiţi nu sunt creştinii, ci evreii care luptă împotriva evidenţei, căci ei ştiu bine că Hristos este Dumnezeu, dar prin Talmud şi Cabala au răstălmăcit învăţătura revelată a Vechiului Testament. Ei se închină fie viţelului de aur împotriva Dumnezeului lui Moise, fie lui satana împotriva adevărului lui Hristos.

Poporul evreu L-a dat pe Hristos, dar e incapabil să-L urmeze, căci el însuşi se consideră Hristos - iată culmea demonismului la care a ajuns!

- Creştinii au colaborat cu Hitler împotriva creştinilor! a strigat talmudistul.

- Dar tot creştinii au fost marii martiri ai lagărelor naziste! De altfel, nazismul a fost un iudaism relativ.

- Cum vine asta?

- Evreii s-au declarat pe ei înşişi drept fiinţă sfântă, însuşi Mesia, deci rasismul lor este absolut. Hitler a declarat pe arieni drept rasa superioară, deci o formulă relativă.

Mai mult, nici nazismul nu a fost creştin, ci anticreştin. Hitler îi suspecta pe creştini de semitism.

- Creştinii nu i-au apărat pe evrei împotriva nazismului!

- Creştinii i-au apărat pe creştini şi pe evrei în măsura posibilităţilor istorice de atunci.

Evreii îi acuză pe creştini că i-au prigonit prin Hitler, dar asta este o dublă ipocrizie: pe de o parte, ei ştiu că **nu se putea face mai mult atunci; pe de altă parte, vor să justifice uciderea creştinilor pe care ei o săvârşesc prin comunism.**

- Dar evreii sunt victimele lui Stalin şi ale comunismului!

- Asta e o ipocrizie şi un tupeu tipic iudaic. Se ştie bine că **evreii au creat materialismul istoric, au condus revoluţia sovietică, au dezlănţuit prigoana împotriva Bisericii** creştine şi a tuturor oamenilor care au refuzat comunizarea.

Aici W. a intervenit ferm în discuţie:

- Comunismul este instrumentul de iudaizare a lumii.

- Pentru această afirmaţie vei plăti scump! i-a strigat înfuriat evreul talmudist.

W. însă a continuat netulburat:

- În lupta dintre Stalin şi Troţki a învins Stalin, care s-a folosit de evrei. El le-a refuzat puterea, dar nu şi serviciile. Aşa că evreii au ales locul doi în comunism şi nu l-au părăsit niciodată. Ei sunt calul troian al revoluţiei comuniste.

- Fiinţa poporului evreu este sfântă şi va pieri oricine se va atinge de ea.

- Tocmai asta este greşeala rabinică, rasismul de tip divin, dominaţia lumii de către evrei. Obsesia puterii mondiale îi satanizează pe iudei!

- Poporul evreu îşi dovedeşte mesianismul prin influenţa lui mondială şi prin crearea statului Israel, a replicat cocoşatul.

- Nu cu puterea lui Dumnezeu au făcut ei aceste fapte, ci ca antihrişti ce s-au închinat lui satana.

- Meriţi să fii ucis! a strigat turbat talmudistul.

- Şi mama şi fraţii mei mi-au spus la fel, a răspuns senin W..

După ce s-a mai liniştit, cocoşatul a reluat:

- Evreii au fost capabili să creeze după 2000 de ani statul israelit şi vor fi capabili să conducă lumea întreagă.

W. i-a răspuns:

- Statul Israel este o dovadă a vremurilor apocaliptice de sfârşit de lume, de venire a doua oară a lui Hristos. Puterea vi se va lua. Iubesc poporul evreu, e poporul meu, dar cred că **numai prin Hristos se va mântui.** Acum însă, când sunt îmbătaţi de putere, ei nu pot vedea adevărul, nu se pot pocăi. Aş vrea să fiu şi eu anatema ca Pavel, numai să pot mântui pe unii dintre ei!

- Vom rezidi templul lui Solomon şi vom şterge orice urmă de creştinism din Ierusalim!

- Veţi fi din nou loviţi cumplit, a zis W..

- Ne vor apăra creştinii, a răspuns cu tâlc evreul talmudist. <u>Am reuşit să naştem un complex de vinovăţie în conştiinţa creştinătăţii, care o paralizează şi prin care o vom supune.</u>

- Vinovăţia este a voastră, dar voi respingeţi adevărul. Hristos încă vă mai întinde mâna prin care vă puteţi salva. Şi va veni vremea prorocită în care evreii vor intra în numărul creştinătăţii; atunci va fi slavă şi bucurie pe pământ.

- Avem o moştenire comună, a încercat evreul să cotească discuţia.

- Hristos ne desparte, i-a retezat-o W.. Chiar Moise şi prorocii sunt ai noştri. **Dacă aţi urma lui Moise, aţi fi creştini!**

- Nu evreii, ci romanii L-au ucis pe Hristos, a insistat talmudistul.

- Evreii L-au ucis prin forma legală de atunci, deci prin romani.

Nu romanii L-au urât pe Hristos, ci evreii.

Nu pe romani îi acuză Hristos, ci pe evrei.

- Nu poporul evreu L-a ucis pe Hristos, ci căpeteniile lui.

- Poporul evreu, cu unele excepţii de credincioşi, şi-a urmat conducătorii, şi este vrednic de ei.

- Au trecut zeci de generaţii de la Ana şi Caiafa, e vremea să se uite crima de atunci.

- Urmăreşte ce fac evreii de atunci şi până azi împotriva creştinilor şi a tuturor oamenilor şi vei înţelege de ce li s-a spus că păcatul împotriva lui Hristos va fi iertat, dar păcatul împotriva Duhului Sfânt nu li se va ierta. Evreii de azi sunt mai vinovaţi decât evreii care L-au ucis pe Hristos!

Bolnavii din camera 4 ascultau uimiţi. W. vorbea din propria lui otravă sufletească, de care acum se simţea eliberat. Talmudistul s-a jurat să-l denunţe după eliberare la mai-marii comunităţii evreieşti, care-l vor distruge. Însă în scurt timp a murit.

NOTĂ: Discuţia de mai sus s-a purtat în sanatoriul închisorii din Tg. Ocna, în anii 50, între un evreu, un legionar şi pastorul protestant de origine evreiască Wurmbrandt (W.).

După această confruntare, Valeriu Gafencu (n. n.: frate de Cruce, sfântul închisorilor comuniste), i-a spus:

- Domnul pastor cunoaşte foarte bine adevărul, rămâne numai să se statornicească în el.

W. s-a înclinat uşor şi a rămas pe gânduri. Cunoştea, într-adevăr, mai bine ca alţii problema evreiască şi raportarea ei la creştinism. Avusese discuţii aprinse pe această temă cu fratele său, care era mare maestru în Loja secretă iudaică, lojă ce controla masoneria internaţională.

- Cum vreţi voi, vreo cincisprezece milioane de evrei, să guvernaţi patru miliarde de neevrei? îl întrebase W..

Iar fratele i-a răspuns:

*- **Avem prozeliţi suficienţi**. Unii ştiu că ne sunt prozeliţi, alţii nu ştiu, dar toţi sunt la dispoziţia noastră şi noi vom fi dumnezeul lor. Noi am creat francmasoneria, iar prin comunism, capitalism, materialism şi umanitarism am dat deja o spiritualitate iudaică întregii lumi. Lumea se iudaizează zi de zi. Evreii sunt fermentul sec. XX.*

....

- Pieirea ta prin tine, Israele! i-a replicat W. **Voi nu mai aveţi cer, căci dincolo de pământ nu aveţi nici un ideal!**

- extras din cartea "*Întoarcerea la Hristos*" de Ioan Ianolide (frate de Cruce) -

Pagină realizată de Corneliu Mihai

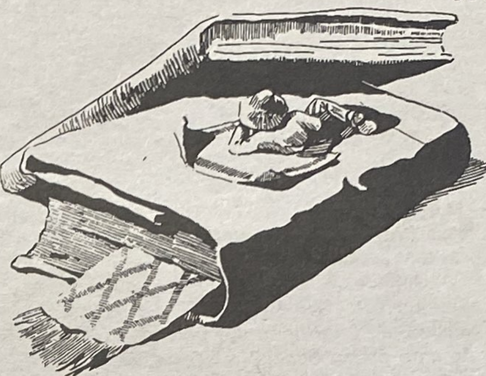

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **20** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE:
"Care este etimologia şi definiția termenului "holocaust"?

a fost dat de Luca Serafim din Ploieşti, 33 de ani,
care a câştigat cartea "*Învierea*" (vol. I) – Şerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Termenul originar de "holocaust" (din greceşte: "holos" = "tot" şi "kaustos" = "a arde") avea semnificația de sacrificare a unei viețuitoare prin ardere totală, completă.

"Genocidul" transformat în "holocaust"

Tribunalul Internațional de la **Nurnberg** a considerat crima de ***genocid*** ca fiind o crimă împotriva umanității, ca făcând parte din cele patru capete de acuzare ale Germaniei național-socialiste.

Dicționarul explicativ al limbii române defineşte termenul de "*genocid*" ca o crimă comisă cu intenția de a distruge un grup uman, național, etnic etc.

Dicționarele Larousse sunt mai ample.

Termenul "*genocid*" a fost creat în 1944 de profesorul american de origine poloneză **R. Lemkin** pentru a califica acțiunea de exterminare a evreilor, a țiganilor şi a altor rase, comisă în cursul celui de-al doilea război mondial.

Inițial, prin termenul "genocid" s-a căutat să se introducă noțiunea echivalentă noțiunii de omucidere pentru individul izolat, pentru grupurile umane.

În sensul cel mai răspândit genocidul a fost definit ca atare după cel de-al doilea război mondial în "*Convenția pentru prevenirea şi reprimarea crimei de genocid*" adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite în 1948.

Potrivit celor înscrise în această Convenție, genocidul este caracterizat ca un flagel odios care s-a manifestat în toate perioadele istoriei, atât în timp de pace, cât şi în timp de război.

În articolul III al Convenției se ia în considerare numai distrugerea (în totalitate sau în parte) a unui grup național, etnic, rasial sau religios.

Actele constitutive ale crimei de genocid sunt distrugerea fizică sau mentală a unui număr mai mare sau mai mic de persoane aparținând unuia din grupurile mai sus amintite, indiferent de mijloacele folosite (uciderea, supunerea cu intenție a grupului la condiții susceptibile de a antrena distrugerea fizică totală sau parțială, şi altele de aceeaşi categorie).

Prin chiar natura sa, genocidul nu poate fi săvârşit de un individ izolat; el nu poate fi decât o crimă colectivă comisă de cei ce dețin puterea în stat sau în numele lor, cu consimțământul tacit sau expres al acestora. Genocidul este, astfel, o crimă de stat. O crimă esențialmente politică, deşi Convenția evită să o considere astfel.

Este de observat că termenul de "holocaust", atât de vehiculat în zilele noastre, **nu apare în nici unul din documentele amintite mai sus.**

Abia la peste două decenii de la încheierea celui de al doilea război mondial, după războiul de şapte zile din Israel din 1967, **termenului "holocaust" i s-a dat un înțeles special, restrictiv: uciderea evreilor în cea de-a doua conflagrație mondială a devenit, pur şi simplu, "holocaust"** ("shoah" în ebraică).

Termenul "genocid" a devenit – doar în cazul evreilor! – echivalent cu "holocaust". Conform definiției oficiale din România, holocaustul reprezintă *"prigoana şi exterminarea evreilor în teritoriile controlate de statul român în anii 1937-1944, adică de la primele legi anti-evreieşti ale guvernului Goga-Cuza şi până la lovitura de stat din 23 aug. 1944"*.

Dar, aşa cum se vorbeşte despre holocaust ca fiind "prigoana şi exterminarea evreilor", la fel de bine se poate lua în discuție şi ***holocaustul împotriva românilor,*** adică *prigoana şi exterminarea românilor în timpul regimului comunist!* (a se citi cartea prestigiosul istoric prof. **Gh. Buzatu**, "***Aşa a început holocaustul românilor***").

Mai mult decât atât: se poate vorbi despre ***holocaustul ACTUAL împotriva ROMÂNILOR.*** Iată o comparație interesantă: cea între **holocaustul trecut al evreilor şi holocaustul actual al românilor, făcută de dr. Gh. Funar:**

1. Holocaustul împotriva **evreilor** s-a desfăşurat în timp de **război** şi s-a extins în mai multe țări, pe o durată de aproape şapte ani.

Holocaustul împotriva românilor a fost programat şi se desfăşoară **în timp de pace**, în perioada de tranziție de la socialism la capitalism din România şi Republica Moldova.

2. În timpul holocaustului împotriva **evreilor** au fost folosite **instituțiile represive** ale statelor fasciste pentru prinderea şi exterminarea unora dintre ei.

În timpul holocaustului împotriva **românilor** se folosesc metode şi **tehnici sofisticate de exterminare, dar în condiții de democrație.**

3. Holocaustul împotriva **evreilor** a avut o **durată relativ scurtă**, între anii 1939-1945, pe când holocaustul împotriva **românilor** este programat pentru **câteva decenii**, din care au trecut primele două. Scopul este acelaşi, respectiv uciderea unui foarte mare număr de oameni, dar **cauzele sunt diferite.**

4. În timpul holocaustului împotriva evreilor **românii i-au ajutat pe evrei** şi pe mulți dintre cei înscrişi pe listele negre au reuşit să-i salveze.

În timpul holocaustului împotriva românilor comunitățile evreilor din România şi din străinătate **nu-i apără pe români** şi nu acționează pentru mediatizarea şi oprirea lui. Mai ales în regimul Băsescu - Boc românii au înțeles că se acționează, la comandă externă, pentru exterminarea lor. S-a ajuns ca la manifestațiile publice de protest, în Parlament şi în mass media să se ceară conducătorilor României să oprească genocidul. Această solicitare ar fi trebuit să fie prezentată şi în Parlamentul European şi la ONU.

5. **Holocaustul împotriva evreilor nu viza existența poporului evreu şi nici a unui stat propriu**, pe când holocaustul împotriva românilor pune în mare pericol existența poporului român, precum şi integritatea teritorială a României. Iar strămoşii noştri getodaci sunt cei mai vechi locuitori ai planetei, din care se trag celelalte popoare ale lumii, inclusiv poporul evreu.

6. Holocaustul împotriva evreilor i-a vizat pe unii membri ai "poporului ales", pe când holocaustul împotriva românilor îi vizează pe toți românii care trăiesc în România şi Republica Moldova.

În timpul holocaustului antievreiesc asasinii nu au urmărit să distrugă în întregime poporul "ales", pe când holocaustul antiromânesc vizează lichidarea poporului român şi a României în paralel cu proiectul "Israel în România", care vizează "mutarea" unui mic stat străin pe o parte din teritoriul Daciei Mari, acolo unde a existat Țara Havila.

7. Pe vremea holocaustului antievreiesc autoritățile statului român au căutat să-i ocrotească pe evrei şi pe mulți i-au ajutat să plece în Palestina (pentru a înființa statul Israel) şi în America de Sud.

În timpul holocaustului împotriva românilor, autoritățile de la Bucureşti au facilitat, în foarte mare secret, acordarea cetățeniei române pentru mai mult de un milion de evrei din toată lumea care sunt principalii beneficiari ai diferitelor şi nesfârşitelor reforme, ai privatizărilor şi concesionărilor.

8. În timpul holocaustului împotriva **evreilor** au fost implicate **Serviciile Secrete, Securitatea**, Armata şi Poliția din multe țări, pe când în timpul holocaustului împotriva **românilor, pe lângă Serviciile Secrete, sunt folosite, în principal, băncile străine**, de aceea a fost lichidat sistemul bancar românesc şi în prezent cca. 95% din băncile din România sunt străine. Acesta este un caz unic în lume.

9. În timp ce holocaustul împotriva evreilor a fost săvârşit în perioada şi cu ocazia celui de-al II-lea război mondial, holocaustul **împotriva românilor** se desfăşoară cu cinism, dar **LEGAL. Duşmanii din străinătate şi cei din țara noastră au creat cadrul legal pentru desfăşurarea holocaustului antiromânesc** şi pentru atingerea scopurilor sale: lichidarea românilor şi a României, în paralel cu crearea unui stat de rezervă pentru "poporul ales".

10. După holocaustul antievreiesc şi încheierea celui de-al doilea război mondial, evreii din multe țări s-au adunat şi au format statul Israel, pe care intenționează să-l "mute" în Europa şi nu oriunde. Este vizată Dacia Edenică.

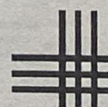
În timpul holocaustului antiromânesc au fost desființate (cu premeditare) peste 5 milioane locuri de muncă şi se continuă cu disponibilizările, au fost alungați din România peste 4 milioane de cetățeni, în special tineri şi oameni foarte bine pregătiți profesional, s-a acționat pentru o scădere demografică accentuată, au fost vânduți în străinătate câteva sute de mii de copii sub pretextul adopțiilor internaționale, sunt exterminați milioane de români prin provocarea şi extinderea sărăciei extreme, mai ales în rândurile pensionarilor, au fost înrobiți contribuabilii români pentru următorii 20-30 de ani, cu scopul final de lichidare a poporului român şi a statului român.

12. Numărul românilor care au fost, sunt şi vor fi omorâți cu zile în holocaustul antiromânesc va fi mult mai mare decât cel al evreilor dispăruți în timpul holocaustului împotriva lor.

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: De ce Căpitanul a creat mai întâi o Mişcare, şi abia apoi un partid politic?

PREMIU: "*Diverse stiluri de luptă politică*" – Const. Papanace.

ABONAMENTE PE ADRESA:
Marius Prichici OP 32, CP 157, sect. 1 Bucureşti
Tel.: 0746 700117
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); 70 RON pentru Europa; 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.
CONT lei: RO07CECEB10008RON3751727
CONT euro: RO52CECEB100B2EUR3751731

Marcel Stoica – Târgovişte: Ordinul Dragonului a fost un ordin cavaleresc, religios şi militar, din centrul Europei. A fost întemeiat la 1400 de viitorul împărat al Ungariei, Sigismund de Luxemburg, având drept ca scop ocrotirea statelor creştine în faţa invaziei otomane. Din ordin a făcut parte şi tatăl lui Vlad Ţepeş, voievodul muntean Vlad al II-lea, numit şi "Dracul". Ordinul a fost întemeiat cu 24 de cavaleri. După 30 de ani numărul lor ajunsese la 100. Pentru a putea intra în rândul celor 24 de cavaleri primi, era nevoie de moartea unuia dintre ei şi de încercarea vreme de un an a celui ce urma să fie primit. Simbolul lor era un dragon încovoiat, reprezentat cu vârful cozii încolăcit în jurul gâtului, pe spatele căruia se afla o cruce. Coada încolăcită în jurul gâtului arată puterea de a se jertfi singur pentru ideal. Cavalerii şi-au ales câţiva sfinţi ocrotitori, printre care: Sf. Mare Mucenic Gheorghe, Sf. Arhanghel Mihail şi Sf. Margareta. Ordinul va influenţa semnificativ deciziile diplomatice, militare, politice şi juridice ale statelor Europei Centrale şi din Balcani.

"Ncador Zelea-Codreanu!"
"Prezent!"

Valeriu Paşca – Vaslui: Referitor la admiraţia dvs. şi a altor naţionalişti creştini faţă de Putin, să clarificăm! Putin este un KGB-ist notoriu, adică, şi mai limpede, un individ antrenat special, întreaga viaţă, să mintă şi să ucidă. A crescut exact în climatul criminal cominternist potrivit care i-a asigurat educaţia şi propulsarea ulterioară în sferele înalte ale puterii politice. *Dacă ar fi fost un disident real, ar fi ieşit de multă vreme la rampă*, nu cu clişee triviale, privind patriotismul rusesc şi hegemonia ticăloasă americană, ci *cu toate dezvăluirile necesare privind New World Order şi liderii reali ai planetei, cu planurile lor cu tot, fiindcă vă garantez că Putin a fost şi este un iniţiat.* Să practici convingător demagogia este una dintre primele forme de război psihologic pe care le aprofundezi la şcoala de spioni. De asemenea, nu are nici un sens să vorbim despre politica imperialistă rusească. N-a existat niciodată un conflict real între SUA şi Rusia – care au făcut inclusiv schimb de savanţi în timpul aşa-zisului "război al stelelor" din timpul administraţiei criminale Bush-Reagan, la apogeul "războiului rece" – şi nici nu va exista vreodată, fiindcă ambele ţări sunt conduse din umbră de aceeaşi (ne)oameni şi ar fi trebuit să vă fie foarte clar acest lucru, încă din 1990, când socialismul multilateral dezvoltat, care părea a fi o plagă mondială de nevindecat, s-a topit, peste noapte, în neant, la decizia supremă a acelor indivizi. "Puterea nu este un mijloc, ci este un scop. Cineva nu instituie o dictatură pentru a salva vreo revoluţie, ci dezlănţuie o revoluţie pentru a-şi instaura propria dictatură." - George Orwell.

Cristian Stroie – Bârlad: Evenimentele de la 11 septembrie 2001 au devenit un veritabil "clasic" al teoriilor conspiraţioniste. Practic atacurile de la World Trade Center nu au fost decât o mare înscenare, o farsă dramatică prin care să se justifice un lung şi sângeros război în Orientul Mijlociu şi, totodată, îngrădirea drepturilor fundamentale ale omului. În SUA noile măsuri adoptate în timpul preşedintelui George W. Bush prevăd spionarea oricărui tip de comunicare a cetăţenilor, arestarea pe bază de suspiciune fără mandat şi fără a acorda dreptul la un avocat. Totul în numele siguranţei naţionale. De curând se discută implantarea cipurilor de recunoaştere tuturor cetăţenilor planetei. Evident, pentru evitarea viitoarelor atentate teroriste. De aceea există 150.000.000 de pagini web dedicate conspiraţiei de la 11 septembrie. Fără utilizarea unor bombe sau rachete cu napalm care să explodeze la impactul avioanelor cu turnurile gemene, aceste avioane nu ar fi străpuns structura masivă de oţel a turnurilor, căci avioanele sunt făcute din aluminiu, metal uşor şi moale. Dacă bombele nu ar fi topit structura de oţel, avioanele ar fi rămas cu botul înfipt în turnuri sau ar fi căzut pe stradă după impact. Pe fotografii se vede clar începutul exploziei direcţionate a bombei cu napalm înainte ca avionul să intre în turn. Combustibilul de avion, kerosenul, arde cu flăcări galbene,, pe când flăcările exploziilor avioanelor care au intrat în turnurile gemene erau roşii, ceea ce indică folosirea unui explozibil (napalm) amplasat în avioane. Dar, oricum, nici explozia bombelor cu napalm nu ar fi fost suficientă pentru a provoca prăbuşirea turnurilor gemene. Au fost plasate dinainte pe structura de oţel şi multe alte încărcături explozive care prin "tăierea" structurii de rezistenţă au dus la prăbuşirea controlată a turnurilor. Toate cele trei turnuri demolate fuseseră achiziţionate cu doar şase săptămâni înainte de atacurile de la 11 septembrie de către afaceristul american de origine evreiască Larry Silverstein care a încasat ulterior de la firmele de asigurări mult mai mult decât investise în turnuri. A fost o afacere foarte rentabilă. În cele şase săptămâni el a permis probabil plasarea în secret a explozibililor care au provocat prăbuşirea turnurilor. Nu s-a mulţumit să demoleze controlat cele două turnuri, ci i-a trebuit şi al treilea, WTC 7, care nu avea nimic!! El şi americanii au împuşcat doi iepuri dintr-un foc: Larry Silverstein a câştigat sute de milioane de dolari de la Asigurări, iar guvernul american a "câştigat" un motiv de război împotriva unor ţări arabe foarte bogate în petrol. Steven E. Jones şi Niels Harrit, doi dintre cercetătorii care au efectuat analiza chimică a resturilor rezultate în urma "atacului terorist" de la 11 septembrie, au anunţat că printre uriaşele grămezi de moloz au fost identificate urme ale unui explozibil extrem de puternic, aşa-numitul super-termit nanostructurat. Practic, în opinia celor doi oameni de ştiinţă, acesta ar putea fi singurul compus chimic care să distrugă în totalitate structura unei clădiri aşa cum au fost turnurile gemene, iar teoria lor este susţinută şi de imaginile obţinute în momentul atacurilor de la 11 septembrie. În imagini se observă clar o substanţă de culoare portocalie care se scurge pe exteriorul clădirilor atacate, culoare tipică pentru super-termitul nanostructurat şi nicidecum pentru resturile de kerosen sau alte materiale care ar fi putut arde în incendiu. În plus, imaginile cu încetinitorul ale prăbuşirii turnurilor lasă să se vadă o serie de explozii care au loc la mai multe dintre etajele inferioare ale clădirilor, cu mult sub locul impactului cu avioanele. Adevăratul câştigător al acţiunii a fost, paradoxal, SUA. Odată cu cucerirea Afganistanului, guvernul Statelor Unite a putut construi conducta de petrol către Marea Caspică, proiect refuzat de guvernul afgan înainte de începerea războiului. Uriaşele resurse de petrol din Irak au rămas, practic, în voia sorţii deşi, neoficial, se spune că SUA ar avea uriaşe venituri din comercializarea acestora. Tot neoficial, guvernul american ar controla în urma celor două războaie circa 60% din resursele de petrol existente pe Terra, poziţie ce i-ar asigura toate atuurile pentru o supremaţie economică mondială. Dar toate acestea sunt doar teorii ale conspiraţiei...

Dinu Băleanu – Sf. Gheorghe, Alina Gheorghiu – Călăraşi: Ne cerem scuze pentru faptul că nu ne-a rămas spaţiu şi vă vom răspunde în numărul viitor Am selectat scrisorile în ordinea venirii.

Nicoleta Codrin

ISSN 1583-9311
Redactor-şef: Nicoleta Codrin
Colegiul de redacţie: Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bîrzeanu, Vasile Păduraru
Secretar redacţie: Corneliu Mihai

Relaţii cu publicul: Tel.: 0746 700117
Marius Prichici OP 32, CP 157, Bucureşti
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

